

Adventes Vēstis

2024
APRĪLIS
339

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Pazudusī avs

INDIJAS
BĒRNU
PROJEKTS

Ieguvumi no
pretiekaisuma
diētas

Bērniem un
pusaudžiem:
Lāsts

Jauniešiem:
Kalpojiet
pilsētās

Saturs:

- 04** INTERVIJA
Redzēt un saredzēt
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kāpēc Bībelē ir pants, kurš atļauj darīt pilnīgi visu?
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kad par vēlu nav par vēlu jeb trīs augšāmcēlšanās
- 08** MISIJA
Indijas bērnu projekts
- 12** TĒMA
Pazudusī avs
- 14** TĒMA
Fragments no Fordaisa Dītmora grāmatas "Pazudušās avs meklējumos"
- 15** TĒMA
Pazudušās avs meklējumos: liecības
- 19** PRAVIEŠU GARS
Tiesāšana draudzē
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Ellišķīgā izmeklēšana
- 22** VESELĪBA
Ieguvumi no pretiekaisuma diētas
- 24** JAUNIEŠIEM
Kalpojiet pilsētās
- 28** JAUNIEŠIEM
Vispasaules jauniešu dienas svinības Talsos
- 29** BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Lāsts

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Imants ĢIPSĻIS, Vineta KRAULIŅA,
Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie "Adventes Vēstu" draugi!

Nezinu, kādas ir jūsu sajūtas aprīlī, bet man tas ir gada mīļākais mēnesis pat tad, ja pavasaris kavējas un mēneša vidū dažkārt uzsnieg pamatīgs sniegš. Tas man ir mīļš mēnesis vairāku personisku iemeslu dēļ un arī dēļ apziņas, ka šai brīdī viss skaistais vēl ir priekšā – maija ziedonis, vasaras ziedi, smaržas un siltums.

Aprīļa "Adventes Vēstis" esam sagatavojuši jums ļoti īpašu un ļoti nopietnu tēmu – par pazudušajām avīm, to meklēšanu un atrašanu. Pazušana ir skumjš un tumšs laiks, neziņas, apjukuma laiks, kad pašam viss varbūt šķiet esam vislabākajā kārtībā, kamēr patiesībā apkārt ir vien bedre, no kuras nevaram izkļūt (kā pazudusī avs), tumšs kakts, kurā guļam un pat nesaprotam, kas notiek (kā pazudušais grasis), vai cūku sile, kura ir nomainījusi dzīves "saldos" priekus (kā pazudušajam dēlam). Cauri tēmas rakstam un brīnišķīgām triju drosmīgu – jo ir vajadzīga drosme, lai atzītu, ka esi bijusi šāda avs, un ar to dalītos publiski – draudzes locekļu liecībām vijas visskaistākā un dārgākā atziņa – Dievs mūs neatstāj pat tad, kad noklistam no ceļa un aizejam pasaulē vai meklējam patiesību maldu vietās. Es to zinu, jo arī esmu bijusi šāda avs. Kopā ar mūsu trim lieciniekiem arī es varu slavēt Dievu par to, kā Viņš neatlaižas, iet, meklē, atrod un ved atkal mājās.

Par Dieva rūpēm un mīlestības pilno sirdi varēsiet lasīt arī rubrikā Vārds mācītājam, kur Rīgas 1. draudzes nedzirdīgo grupas mācītāja Vineta Laudurga aicina pārdomāt trīs Kristus veiktas augšāmcēlšanas trīs šķietami bezcerīgās situācijās, kad sapņi ir sabrukuši un nākotni pārsedz vien melna tumsa.

Stiprinājums šai laikā mums ir ļoti vajadzīgs, jo līdzās pavasara skaistumam pamalē tumst kara draudu mākoņi un situācija pasaulē ir tik nedroša kā, iespējams, vēl nekad. Mēs zinām, ka Kunga atnākšana tuvojas. Tā ir mūsu visu vislielākā cerība. Lai tā jūs stiprina! Lai jums par stiprinājumu, iepriecinājumu un svētību ir ikviens šī numura raksts!

"Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu, Viņš ir mūsu palīgs un vairogs. Par Viņu priecājas mūsu sirds, jo mēs paļaujamies uz Viņa svēto Vārdu. Tava žēlastība, Kungs, lai paliek ar mums, jo mēs ceram uz Tevi!" (Ps. 33:20–22)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Manā bērnībā, vasarā braucot tuvākā vai tālākā ceļojumā pa Latviju, normāla parādība bija tā, ka pa automašīnas logu ik pa laikam plāvās bija redzami lieli govju, aitu vai citu mājlopu ganāmpulki. Retāk, bet arī mūsdienās varam dažās vietās ieraudzīt lielus ganāmpulkus.

Bībelē tiek izmantotas dažādas metaforas, lai izskaidrotu, kas ir draudze un kā draudzei vajadzētu darboties pēc Dieva prāta. Jēzus bieži vien izmantoja līdzības, kuras bija labi saprotamas un iegaumējamas tā laika sabiedrībā, lai raksturotu vai izskaidrotu kādu no Debesu valstības principiem. Viens no salīdzinājumiem, ko Viņš lieto, runājot par draudzi, ir avju ganāmais pulks.

Jāņa evaņģēlija 10. nodaļā Jēzus māca par Sevi kā Labo Ganu un par draudzi kā avīm – “ES ESMU labais gans; Es pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst”. (Jāņa 10:14)

Arī dialogā ar apustuli Pēteri (Jāņa. 21. nod.) Jēzus aicina rūpēties par Viņa draudzi, sakot: “Gani manas avis!”

Svarīga un atbildīga loma draudzes kā Dieva ganāmā pulka ganišanā un pieskatīšanā ir draudzes ganu, draudzes vecaju un diakonu jeb draudzkopju rūpēm un garīgajai ietekmei. Bet ļoti lielu ietekmi uz draudzes locekļu nepazaudēšanu veido arī vietējās draudzes atmosfēra un kultūra, tātad tas, kā mēs izturamies cits pret citu.

Dažreiz novēroju draudzes iekšējā kultūrā, ka, kopienā ienākot jauniem cilvēkiem, tie tiek sagaidīti ar īpaši sirsnīgiem sveicieniem, smaidiem, rokas spiedieniem un apskāvieniem, dodot šiem ciemiņiem sajūtu, ka viņi te ir ļoti gaidīti. Mēs taču no sirds ilgojamies, lai “viņi būtu mantoti mūžībai”! Kāds prieks! Bet dažreiz pret brāli vai mūsu Kristū, ar kuru jau 5 vai 15 gadus esam vienā draudzē, kopā slavējam un pielūdzam Debesu Tēvu, kaut kur ir pazuduši tie dedzīgie rokas spiedieni un smaidošie, atbalstošie acu skati, jo visi šo tuvāko cilvēku plusi un, vēl vairāk, mīnusi mums jau ir zināmi.

Jēzus teica: “No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:35) Jautājums ir par to, kādu mēs veidojam katras vietējās draudzes kultūru. Lai “pazudušās avis” neklūst par pazudušām jau draudzes solos, mūsu katra ietekmes lokā ir mazās laipnības, ko varam parādīt arī tad, ja pazīstam cits citu jau tiešām ļoti, ļoti labi. Mums visiem ir vajadzīga cieņa un žēlastība.

Mans sapnis un redzējums – ka draudzē ikkatrs cilvēks ir dārgs neatkarīgi no tā pienesuma, ko viņš var dot kopējā kalpošanas stāstā. Jo patiesa draudzība, cieņa, rūpes un mīlestība motivē plaukt un attīsties. Tās motivē arī atgriezties draudzē tos, kas ir aizmaldījušies prom no Dieva ganāmā pulka.

Imants Ģipslis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents/
bīskaps

REDZĒT UN SAREDZĒT

*Vai jūs priedājaties par sveicienu, par svētību vēlējumu? Pagājušā gadā mūsu draudzes locekļi katru rītu Whatsapp sarakstē sāka saņemt skaistu fotoattēlu ar apsolījuma pantu no Bībeles. Tā visu gadu, katru dienu turpinām saņemt šos sveicienus. To autore ir **Kaija Alksāre**.*

Daina Sproģe: Pastāsti, Kaija, kad un kā tu sāki fotografēt?

Kaija Alksāre: Fotografēt sāku, kad mācījos 9. klasē, kaut biju par to sapņojusi jau agrāk. Tad mācījos lauku pamatskolā. Gaidot autobusu, bieži mēdzu iegriezties grāmatnīcā. Man patika aplūkot kartītes ar ziediem un dabasskatiem. Atceros vienu īpaši skaistu kartīti ar irisa ziedu, toreiz nodomāju: "Ai, kā man gribētos kādreiz tādu nobildēt!" Un pienāca diena, kad šī vēlēšanās piepildījās.

Nenācu no turīgas ģimenes, tādēļ nevarēju lūgt, lai man nopērk fotoaparātu. Bija kāds cilvēks, manas mammas toreizējais draugs, kuram bija vairāki fotoaparāti, un vienu viņš man atdeva, nedaudz pastāstot, kā to lietot.

D. S.: Tu pieminēji kartīti ar irisa ziedu. Vai fotografēšanu sāki ar ziediem?

K. A.: Sākumā vairāk fotografēju skolas biedrus, skolotājus, draudzes cilvēkus un pasākumus. Tajā laikā biju vienīgais fotogrāfs savā ciemā, Vānē, un man ļoti patika

bildēt bērnus. Tad laiki mainījās, nu jau visiem ir labi telefoni ar fotokamerām. Pievērsos vairāk dabai. Pateicos Dievam, ka Viņš man devis redzīgas acis saredzēt Viņa sīkākās radībiņas un mainību dabā.

D. S.: Kā tu iesāki veidot kartītes – apvienot fotogrāfiju ar Bībeles pantu?

K. A.: Kā iesāku veidot kartītes ar Rakstu vietām? Kad 2019. gadā pabiju Ukrainā, Čerešenkas sanatorijā, iedraudzējos ar vairākām turienes ticības māsām. Tad sāku viņām veidot tādas kartītes ar krievu tekstiem, piemēram, uz Sabatu. Sāku sūtīt arī dažām draudzenēm latviešu valodā. Vēlāk, kad biju iesaistīta kādā lūgšanu grupiņā, reizēm arī tur iesūtīju. Man tas iepatikās, un es sāku arvien biežāk veidot šos sveicienus. Bija prieks, ka saņēmu labus vārdus – novērtējumu. Esmu gan iemācījusies no kādas mīlas māsas visus labos vārdus pāradresēt Debesu Tēvam, kurš man devis šo iespēju.

D. S.: Kā tev ienāca prātā doma sūtīt šos sveicienus draudzes Whatsapp grupas čātā?

K. A.: Kad mani pievienoja šai

grupai, pa reizei iesūtīju arī tur. Man bija tāda problēma – es domāju, ka Dievs nav man dāvējis nekādu talantu vai arī ka es neprotu to saskatīt. Citi dzied, spēlē, raksta dzeju, vada apcerējumu un dara citas labas lietas, bet es neko. Sāku lūgt, lai Dievs man palīdz saprast, ja ir talants, tad kāds tas ir. Tad likšu to lietā. Daudzu iedrošināta, sapratu, ka šis taču ir mans! Tagad regulāri, katru rītu, kad pamostos, lūdzu Debestēvu, lai palīdz izveidot šīs dienas sveicienu.

D. S.: Tu stāstīji par saraksti ar māsām Ukrainā. Kurp vēl ceļo tavi sveicieni?

K. A.: Mani sveicieni ceļo pa Latviju, turpina ceļot uz Ukrainu, Austriju, Vāciju, Ameriku un pa retam vēl šur tur. Reizēm tie atgriežas atpakaļ, un tad es pasmaidu – cik jauki! Ir gadījies, ka dažas manas kartītes, ko esmu sūtījusi uz Ukrainu, ir aizceļojušas uz Jaunzēlandi un no turienes atgriezušās atpakaļ pie manis.

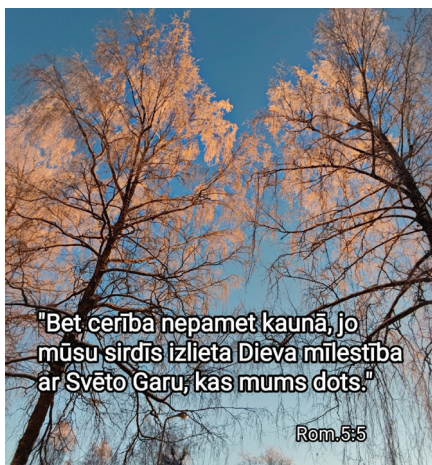
D. S.: Pieļauju, ka, arī Latvijā sūtīta, kāda var atgriezties pie tevis. Kā izvēlies – tekstu pie attēla vai attēlu pie teksta? Kas ir primārais?

K. A.: Ar to izvēlēšanos man ir tā – reizēm lasu Biblii, meklēju pantu, bet pirms tam lūdzu Debestēvu, lai palīdz atrast tādu, kas kādam var būt par stiprinājumu vai iepriecinājumu. Pēc tam piemeklēju bildi. Vai arī ir bilde un cenšos piemeklēt Rakstu vietu, kas būtu atbilstoša. Reizēm, kad ko ieraugu un bildēju, tad jau zinu, kādu pantu pievienošu.

D. S.: Katru dienu tu sūti sveicienu – mīlus, uzmundrinošus, stiprinošus apsolījumus. Kādi ir tavi mīļākie apsolījumi?

K. A.: Mīlēt Dievu, mīlēt savu tuvāko, visu darīt ar mīlestību, jo bez tās mēs neesam nekas. "Mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva." (1. Jņ. 4:7) Vēl man mīļš ir tas, ka KUNGS DOD MIERU, Dievs solījis vienmēr būt ar mums. Mēs pie Viņa žēlastības troņa varam pieiet bez bailēm, un Viņš rāda mums pareizo ceļu, pa kuru iet. "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!" (Jes. 41:10)

Sagatavoja Daina Sproģe no Tukuma draudzes

Andris Pešelis

KĀPĒC BĪBELĒ IR PANTS, KURŠ ATĻAUJ DARĪT PILNĪGI VISU?

Jā, tiešām, apustulis Pāvils rakstīja: “Viss man ir atļauts [...]” Tomēr tam seko teikuma turpinājums: “[...] bet ne viss der. Viss man ir atļauts, bet nekas nedrīkst mani kalpināt.” (1. Kor. 6:12) Pāvils raksta vēl: “Viss ir atļauts, bet ne viss der. Viss ir atļauts, bet ne viss ceļ draudzi.” (1. Kor. 10:23)

Tāpat bībeliski, sekojot Bībeles tekstam, *Sola Scriptura*, ikvienam kristietim ir atļauts “viss”, tomēr ar piebildi. Šīs piebildes divās Rakstu vietās jau esam izlasījuši. Līdz ar to te būtu nepieciešams noskaidrot, ko apustulis ietvēra šajā vārdiņā “viss”.

Pantos pirms un pēc šīm Rakstu vietām Pāvils nosoda jebkādu grēku. Līdz ar to apustulis vārdiņā “viss” noteikti nav iekļāvis grēku. Ikvienam Kristus sekotājam ir pienākums izšķirt starp labu un ļaunu, starp šķīstu un nešķīstu, svētu un nesvētu (3. Moz. 10:10; Ec. 22:26). Vārdiņš “viss” šajos pantos nebūtu jāuztver absolūtā nozīmē. Pasaulē pastāv daudz lietu, kuras pašas par sevi nav ļaunas vai grēcīgas. Tikai pats cilvēks ar savu attieksmi vai noslieci uz galējībām spēj šīs lietas izmantot grēcīgā veidā vai panākt grēcīgu iznākumu. Piemēram, cukurs pats par sevi nav “grēcīgs”, bet, ja cilvēks iesāk to lietot pārāk daudz, viņš var iedzīvoties veselības problēmās. Vai, piemēram, kaplis ir ļoti labs un praktisks instruments, kuru izmanto dārzos, taču Kambodžā ar kapļiem slepkavoja cilvēkus. Arī nazis pats par sevi ir labs un noderīgs saimniecībā, bet arī to var izmantot, lai kaitētu citiem. Pats cilvēks izšķir, kā katra no lietām tiks izmantota. Kristietis ir brīvs darīt visu, ko vien vēlas, ja vien tas ir saskaņā ar Kristus mācīto: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko

kā sevi pašu.” (Lk. 10:27) Dieva Vārds neaizliedz neko, kas varētu būt noderīgs un svētības nesošs. Daudzas labas lietas, aplami lietotas, var iesākt pašu cilvēku kalpināt uz ļaunu. Piemēram, ja es izvēlos doties makšķerēt sabata rītā, tad tas nekādi nevar celt draudzi. Ja es izvēlos daudz laika pavadīt, guļot uz dīvāna, tad tas var kļūt par slinkošanas ieradumu.

Bez tam apustulis brīdina, lai mana brīvība darīt “visu” netop citiem par klupšanas akmeni: “Bet pielūkojiet, ka šī jūsu brīvība netop vājajiem par piedauzību.” (1. Kor. 8:9) To Pāvils rakstīja par ēdiena baudīšanu, kas kādam citam varētu šķist kā reliģisku ierobežojumu pārkāpums. Viņš raksta, ka kristietim ir “brīvība” lietot “visu”, bet viņam nav atļauts šo “brīvību” lietot, ja tā varētu kādam kaitēt. “Jo tāda ir Dieva griba, ka jūs, labu darot, apklusinātu neprātīgu cilvēku nezināšanu kā svabadi, nevis tādi, kam svabadība būtu kā ļaunuma apsegs, bet kā Dieva kalpi.” (1. Pēt. 2:15, 16)

Ne visu dzīvē var regulēt ar likumu. Praktisko kristietību veido principi. Šie principi ir jāprot saskatīt ne tikai Bībelē, bet arī E. Vaitas darbos, lai tos spētu pareizi lietot. Ne visi to spēj saprast, tādēļ rodas sarūgtinājums, kad saskaras vairāku cilvēku uzskati, kuros viens vadās no izjūtām, otrs no likuma, bet trešais no principa. Dažkārt tie pat nespēj cits citu saprast. Daudzas lietas mūsu dzīvē nevar regulēt ar bauslību, un to lietošanā kristietim ir jāvadās pēc principa un sirdsapziņas, neuzstājot uz savām tiesībām pēc bauslības. To nesaprata farizeji, kad strīdējās ar Jēzu. Viņš sacīja: “[...] ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.” (Mt. 5:20)

Vienmēr pastāvēs jautājumi “ko es varētu darīt?” un “kas man būtu jādara?”. Vienmēr nāksies izšķirties starp tām lietām, kuras ir “atļautas”, un tām, kuras ir “noderīgas”. Pāvils raksta: “Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā!” (Gal. 5:13) Visas lietas ir atļautas, tomēr visu nākas izvērtēt pēc lietderības un svētībām. Ne vienmēr līdzekļi attaisno mērķi. Kristietim regulāri nāksies izvēlēties starp daudzām labām un atļautām lietām, kuras tas nelietos, jo rūpēsies par citiem un meklēs svētības. Tamdēļ viņš būs gatavs pat noiet “otro jūdzi” cita labā.

“Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiens, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domāji!” (Fil. 4:8) Jautājums jau nav par brīvību vai tiesībām “visu” lietot. Jautājums ir – kas būtu mans kristīgais pienākums un mana liecība par Dievu? Daudzas lietas ir atļauts lietot, bet nebūtu prātīgi tajās iesaistīties, ja tās varētu traucēt Dieva darbam virzīties uz priekšu. Senā sakāmvārdā sacīts: “Aizliegtās lietas pazudina tūkstošus, bet atļautās lietas (nepareizi lietojot) desmitiem tūkstošu.” Velns labprāt būvē savu mitekli līdzās kristīgās brīvības templim. Kristietim vienmēr būtu jājauc: “Kādu iespaidu mana brīvība atstās uz mani, uz citiem un viņu brīvību? Kā tas izskatās Dieva acīs?” “Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu.” (1. Kor. 10:31) Sekojot šim principam, taps atrisināti daudzi jautājumi.

Izmantotā literatūra:

Bunch Taylor, “*Bible Paradoxes*”, Mountain View, California: Pacific Press, 1953.

KAD PAR VĒLU NAV PAR VĒLU JEB TRĪS AUGŠĀMCELŠANĀS

Vineta Laudurga –
Rīgas 1. draudzes nedzirdīgo
grupas mācītāja, LDS Īpašo
vajadzību kalpošanas nodaļas
koordinatore

Ticība nebalstās uz sajūtām vai atbildētām lūgšanām, bet gan uz Dieva paziņoto Vārdu. Un Jēzus sacīja: “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz Mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu.”

Kad Jaunajā Derībā lasām par notikumiem, kas norisinājās Jēzus pēdējo Pashā svētku laikā pēc vakariņām augšistabā, mēs redzam slīktāko, ko cilvēks spēj izdarīt. Apvietināt, apmēlot un nonāvēt To, kurš radījis šo planētu un visu, kas uz tās dzīvo. Aplūsināt balsi, kas bija izteikusi tik daudz iedrošinājuma, mierinājuma vārdu, mācījusi par Dieva raksturu un Viņa nodomu cilvēcei. Jēzus sekotājiem sabīra pīšļos viņu izlolotās cerības. Mēs varam saprast satriektos un bailu pārņemtos mācekļus, kad tie redzēja savu Kungu un Skolotāju ar saplosītu ādu un asinīm notecējušu pienaglotu pie krusta. Varbūt arī tavā dzīvē ir bijusi tāda situācija kā tajā evaņģēlijos aprakstītajā dienā, kad viss izskatās zaudēts un tu jūti, ka esi cietis sakāvi. Taču tad pienāk nedēļas pirmā diena – svētdiena, kas parāda labāko, ko Dievs spēj izdarīt. Jēzus augšāmcelās, iznāca no kapa, lai nestu Saviem mācekļiem un mums visiem cerības, gaismas un uzvaras vēsti.

Šoreiz gribu pakavēties pie trim augšāmcelšanās gadījumiem Jēzus kalpošanas laikā un attiecināt tos uz trim dzīves jomām, ar kurām mēs ik pa laikam saskaramies un kurās Dievs var ienest augšāmcelšanos.

Jaira meitiņas augšāmcelšana – nākotnes redzējuma atgriešana

Lk. 8:40–42 mēs lasām, ka pūlim, kas gandrīz vienmēr bija ap Jēzu, cauri spraucās kāds sabiedrībā cienījams vīrs vārdā Jairs. Viņu nomāca liela problēma, un viņš gribēja satikt Jēzu. Jaira izmisums bija tik liels, ka viņš pat nedomāja, ko citi teiks par viņu, ka viņš – sinagogas priekšnieks – meklē palīdzību pie apkārt ceļojoša skolotāja. Lai izteiktu savu lūgumu, viņš Jēzus priekšā nometas uz ceļiem. Lūka un Marks raksta, ka Jaira meitiņa mira, bija tuvu nāvei. Matejs raksta, ka meitene nupat bija nomirusi (Mt. 9:18) un tēvs lūdza Jēzu nākt to atdzīvināt.

Katrs vecāks saprot, ko pārdzīvoja Jairs. Viņam bija redzējums un sapņi attiecībā uz mazo meitiņu. Varbūt Jairs iztēlojās, kā viņa meita izaug par skaistuli, kā krāšņā kāzu ceremonijā viņa apprecas, kā viņš pēc laika ucina mazbērņus. Tik daudz sapņu, taču nu tie auksti gulēja meitas gultā. Dzīvībai meitas ķermenī izdzīstot, izdzīsa dzīvība arī šiem sapņiem.

Varbūt tavi bērni ir veseli, bet jūsu attiecības ir sabojātas, izirušas.

Tu tikai ar grūtībām vari ar viņiem sarunāties. Tu redzi, kā viņi sabojā savu dzīvi un pieņem sliktus lēmumus. Tavi sapņi par viņiem mirst.

Cilvēkiem, kas atradās Jaira mājās, meitene bija mirusi. Jēzum šī meitene bija tikai aizmigusi. (Lk. 8:52, 53) Lai piedzīvotu, ka mūsu sapņi augšāmceļas, mums jāmaina skatījums. Mums jāsaprot, kas dod dzīvību mūsu sapņiem. Tas ir Dievs. Kristus augšāmcelšanās mums māca, ka Dievs var atgriezt tavus sapņus un redzējumu.

Naines atraitnes vienīgā dēla uzmodināšana – nākotnes atgūšana

Šis notikums aprakstīts

Lk. 7:11–17. Jēzus, kā parasti liela ļaužu pūļa pavadīts, tuvojās Naines pilsētai. Tajā brīdī, kad viņi jau bija nonākuši līdz pilsētas vārtiem, pa tiem ārā nāca bērū gājienis. Pirmās parādījās raudātājas kopā ar sērojošo māti, viņām sekoja vīri ar nestuvēm, kurās atradās mirušais. Aiz nestuvēm varēja redzēt lielu pūli cilvēku. Daudz pilsētnieku, kuri pazina šo ģimeni, ikdienā bija strādājuši kopā ar šīs ģimenes vīriešiem, nākuši ciemos

vai vienkārši tikušies uz ielas vai pie viņu mājām, tagad nāca, lai pavadītu aizgājēju un izrādītu atbalstu bēdu sagrautajai mātei.

Šī stāsta sievietes vīrs jau bija miris. Tagad nomira arī vienīgais dēls. Tas būtu liels trieciens jebkurai sievietei jebkuros laikos. Bet Jēzus laikā sievietei bija māja, kur dzīvot, un uztur līdzekļi tikai tad, ja ģimenē bija kāds vīrietis – vīrs vai dēls. Kad nomira šīs sievietes vīrs, viņas vienīgā cerība bija dēls. Nu šai sievietei bija miruši abi vīrieši. Līdz ar dēla nāvi viņa bija zaudējusi jebkādu nodrošinātu nākotni. Viņa zaudēja visu. Viņa raudāja ne tikai par mīlo dēlu, bet arī par to, ka bēres paies, pūlis izklīdīs un viņa būs viena bez iztikas līdzekļiem un bez nākotnes.

Lai Naines atraitnei būtu droša nākotne, viņai vajadzēja dzīvu dēlu. Kas tev šodien ir vajadzīgs, lai tu justos drošs par savu nākotni? Ja tā ir kāda lieta, kuru tev atņem, vai cilvēks, kurš no tevis aiziet, un līdz ar to tava nākotne sabrūk, tad atceries Kristus augšāmcelšanās dienas lielo nozīmi. Tā māca: vēl nav par vēlu. “Tavā rokā stāv mani likteņi,” rakstīja Dāvids, lūgšanā uzrunājot Dievu. (Ps.31:16) Citiem vārdiem: Tavās rokās, Dievs, atrodas mana nākotne.

Dzīlā līdzjūtībā pret nelaimīgo sievieti Jēzus pieskārs atraitnes dēla nestuvēm, apstādinādam visu procesiju un bēru dienu pārvērzdams līksmā svētku dienā. Ne tikai atraitne slavēja Dievu, bet visi, kas bija notikuma aculiecinieki, teica: “Dievs ir uzlūkojis Savu tautu.”

Mūsu nākotne ir Dieva rokās. Ir lietas, uz ko esam cerējuši, bet tās nepiepildās vai aiziet bojā. Mēs nezinām, ko mums katram nākotne var atnest, bet mēs zinām, ka nākotne ir Dieva rokās. Un Dievs var likt pat izkalnušā tuksnesī izaugt zālei. Vai esi redzējis, kā cauri asfaltam izaug koki? Pašā sākumā tas ir tikai trausls, maigs asns, bet Dieva spēks liek tam dzīvot un augt.

Lācara uzmodināšana – ticības atjaunošana Martai un Marijai

Jāņa 11:1–44 aprakstītajā notikumā mēs lasām, ka Jēzus saņēma Martas un Marijas lūgumu

ierasties pie viņām, taču Jēzus neatbildēja tā, kā māsas to gribēja, vai arī tajā laikā, kad viņas to gribēja. Vai dažkārt līdzīgi nenotiek arī ar mūsu lūgšanām? Mēs gribam, lai Dievs atbild uz mūsu lūgšanām uzreiz un tā, kā mēs to domājam, vai ne? Ja tā nenotiek, tad rodas aizdomas, ka Dievs mūs nedzird vai arī neatbild, jo Viņu traucē mūsu grēki. Pamestības sajūta pamodina šaubas un liek sagrīloties ticībai.

Jēzus ieradās Bētanijā tad, kad Lācars jau bija miris un četras dienas gulēja kapā. “Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris,” izgājusi Jēzum pretim, saka Marta. Protams – nav šaubu, ka Jēzus spēj veikt brīnumainas dziedināšanas. Bet ko tas līdz, ja Viņš nenāk tad, kad ir tik ļoti vajadzīgs? “Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu miris,” satiekoties ar Jēzu, saka arī Marija. Kad Jēzus stāv pie Lācara kapa un Viņam pār vaigu norit asaras, apkārt sanākušie sērotāji, atcerēdamies Jēzus dziedināšanas brīnumdarbus, neizpratnē groza galvas un prāto: “Vai Viņš, kurš aklajam atdarīja acis, nevarēja izdarīt tā, lai arī šis (Lācars) nenomirtu?” Spējas Jēzum ir, par to ļaudis runā, bet tiec nu gudrs, vai var paļauties uz to, ka Viņš rīkosies – pat draugu mājās ieradās par vēlu.

Stāvēdams pie atvērtā Lācara kapa, Jēzus neizsaka Dievam lūgšanu, lai Lācars atgūtu dzīvību un iznāktu no kapa. Jēzus izsaka pateicības lūgšanu Tēvam, kurš ir uzklājis Viņa sirds lūgšanu. Jēzus ir pārliecināts par iznākumu, jo Viņa lielākā vēlēšanās ir “darīt Tā gribu, kas Mani ir sūtījis un piepildīt Viņa darbu”. (Jāņa 4:34) Šo lūgšanu Jēzus izsaka skaļi, jo Viņš grib, lai Marija, Marta un sērotāji to dzird un atceras kā liecību – “lai viņi ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis”.

Ticība nebalstās uz sajūtām vai atbildētām lūgšanām, bet gan uz

Dieva paziņoto Vārdu. Un Jēzus sacīja: “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz Mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu.” Lācars atguva dzīvību un iznāca no kapa, jo mūsu “par vēlu” nav Dieva “par vēlu”. Šis notikums lika atgūt ticību Martai un Marijai, un arī daudzi jūdi, kas bija atnākuši mierināt Lācara māsas, sāka Jēzum ticēt.

Varbūt Dievs tev nav atbildējis tā, kā tu vēlēies, bet Viņš joprojām ir dzīvais Dievs. Varbūt tavi ģimenes locekļi nav tā dziedināti, kā tu lūdzi, vai ir pat nomiruši, bet Jēzus joprojām ir dzīvais Dievs. Varbūt kāds cilvēks tev visu laiku krīt uz nerviem un ar savu uzvedību kaitina, un Dievs viņu nav pārvērtis, – neskatoties uz to, Jēzus joprojām ir dzīvais Dievs.

Dievs redz, ar kādām problēmām, grūtībām un situācijām mums katram dzīvē nākas sastapties. Varbūt tu jūties nomākts un nedrošs par sevi, jo tava ticība ir balstīta uz to, ko Dievs var tev labu izdarīt, nevis uz to, kas Dievs grib tev būt? Viņš tik ļoti mūs mīl, ka atnāca uz šo zemi dzīvot cilvēka miesā ne tikai, lai mūs pamācītu un darītu dziedināšanas brīnumdarbus. Viņš atnāca, lai piedalītos mūsu ciešanās. Viņš nomira pie krusta. Jēzus sekotāji tad domāja, ka nu jau ir par vēlu, viss beidzies, jo savā sirds salauztībā bija aizmirsuši Jēzus teiktos vārdus: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība – ticiet tam, lai kas arī notiktu.” Un Jēzus Kristus augšāmcelšanās rīts parāda, ka mēs varam Dievam uzticēties. Viņā mums ir droša cerība, ticība, nākotne un augšāmcelšanās. Mūsu “par vēlu” Dievam nav “par vēlu”.

Visi Bībeles teksti ņemti no jaunā, 2012. gada, tulkojuma, izņemot Ps. 31:16, kas ņemts no 1965. g. izdevuma revidētā teksta.

Jēzus Kristus augšāmcelšanās rīts parāda, ka mēs varam Dievam uzticēties. Viņā mums ir droša cerība, ticība, nākotne un augšāmcelšanās. Mūsu “par vēlu” Dievam nav “par vēlu”.

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS

« ADRA Latvija
projekta apraksti
agrākos AV rakstos:

Sigita Pešeļe šo darbu iesāka pirms 13 gadiem, toreiz ar ģimeni izvēloties sponsorēt vienu bērnu Māra Krauliņa vadītājā Indijas bērnu projektā, bet drīz jau pievienojās Slokas draudze un Rīgas 7. draudze, tad *ADRA Latvija* un citi ziedotāji. Tika noslēgti līgumi, un viena bērna atbalstīšana izauga par ilglaicīgu projektu, kura rezultātā Latvijas ziedotāji caur *ADRA Latvija* ir atbalstījuši daudzu bērnu izglītību Indijā. Un ne tikai izglītību, bet arī kristīga rakstura veidošanu šiem bērniem un iepazīstināšanu ar Jēzu Kristu un Bībeli.

Visi maksājumi tiek veikti ar bankas pārskaitījumiem, saņemot rēķinus parasti vienu reizi gadā, kad sācies jaunais mācību gads.

2013. gada fotogrāfijās varat redzēt krājkasīti un Rīgas 7. draudzes bērnus, kuri nu jau ir izauguši, bet turpina pirms 13 gadiem ar mīlestību iesākt misijas darbu “Bērni bērniem”. Krājkasīte ir mazliet nolietojusies, katru sabatu dodot iespēju ziedotājiem no sirds piedalīties šajā darbā.

“Man ir ļoti liels un patīss prieks vērot projekta augļus un redzēt, kā Dievs ir svētījis šo darbu, kā arī to, ka Latvijā ir cilvēki, kuri ir atbildīgi par iesākto un turpina ziedot, nepametot bērnus pusceļā,” saka *ADRA Latvija* Indijas bērnu projekta koordinatore. “Man arī prieks, ka jau otro gadu janvārī grupa domubiedru apciemoja šos bērnus Indijā un atbalstīja Māri Krauliņu viņa plašākajā darbā.”

Šī gada janvārī septiņi latvieši devās misijas braucienā uz Indiju, par to varat lasīt žurnāla “Adventes

Vēstis” marta numurā. Mums bija iespēja satikt gan pašus bērnus, gan lielāko daļu vecāku, iepazīties ar viņiem un dzirdēt, kā klājas mācībās, ikdienā, kā arī ticības dzīvē.

Lielākā daļa vecāku strādā vietējos čili un kokvilnas laukos, par ko viens cilvēks saņem 300 rūpijas dienā, kas ir apmēram EUR 3.30. Cenas produktiem ir apmēram trīs reizes zemākas nekā pie mums, tomēr degvielas izmaksas ir nedaudz virs 1 EUR litrā, kas nav daudz lētāk, salīdzinot ar Latviju. Ar šādiem iztikas līdzekļiem izglītēt bērnus nav iespējams, jo privātā izglītība adventistu skolās vienam bērnam – atkarībā no skolas, izglītības līmeņa un citiem izdevumiem – vidēji izmaksā no 400 līdz 600 EUR gadā.

Bērniem ir pieejama valsts izglītība līdz 5. klasei, tomēr uz 50 bērniem ir tikai četras skolotājas, kuras māca dažādas klases un izglītības līmeņus kopā. Ne visi iemācās lasīt. Privātskolu izglītība sniedz Amapetas iedzīvotājiem cerību un izaugsmi.

Pašreiz caur šo projektu tiek atbalstīti 5 skolēni un 3 studenti ar *ADRA Latvija* atbalstu, 5 skolēni ar individuālu Latvijas ziedotāju atbalstu, bet kopā caur projektu tiek sponsorēti 40 bērni.

Greisija ar Janu un Dāvi

GREISIJA

Greisijai ir 15 gadu, un jaunajā mācību gadā, kas sāksies jūnijā, viņa sāks mācības 9. klasē adventistu vidusskolā Nuzvidā. Greisijas ģimeni pārsvarā uztur mamma. Meitenes mīļākie priekšmeti ir angļu valoda un matemātika. Matemātikā visvairāk viņai patīk rēķināt. Greisijai ļoti patīk mācīties. Viņai patīk, kā iekārtota skola, kurā mācās, kā arī skolotāji. Telugu valodas skolotāja ir viņas mīlākā skolotāja, jo viņa gan labi māca, gan ir laipna. Greisijas mīlākais Bībeles stāsts ir par Nou. Viņu šajā stāstā uzrunā tas, kā Noa paklausīja un uzticējās Dievam par spīti šķēršļiem. Greisijai ir brālis, kurš arī mācās. Greisijas sapnis ir kļūt par ārsti.

RAMADEVI

Arī Ramadevi mācās Nuzvidas vidusskolā jau no 2013. gada, kad 8 gadu vecumā sāka 1. klasi. Viņai ir 19 gadu, un šogad Ramadevi beigs vidusskolu un kļūs par studentu. Aplūkojot 2013. gada fotogrāfiju, varat redzēt, kā šī mazā meitenīte ir izaugusi.

Abi Ramadevi vecāki strādā uz lauka, meitenei ir viena māsa. Viņas visu laiku mīlākais priekšmets bijis

Ramadevi

2013. gads. Misijas krājkasīte.

civilās zinātnes, bet tas diemžēl vairs nav šī brīža mācību programmā. Tomēr viņai ļoti patīk mācīties Nuzvidā. Viņa novērtē, ka skolēniem māca par Dievu. Viņa ir iemācījusies kārtību un paklausību, un visu svarīgāko meitene ir iemācījusies tieši šeit. Ramadevi cenšas atcerēties un uzsūkt visu, ko māca. Viņa tiek sponsorēta jau 12 gadus un to ļoti novērtē. Meitenes mīļākais Bībeles varonis ir Jāzeps. Par spīti tam, ka brāļi viņu pārdeva, viņš tos neaizmirs. Viņš bija arī labs valdnieks Ēģiptē, uzticīgs darba pienākumiem.

MANOHARS

Manoharam ir 20 gadu, un šis ir viņa pirmais gads bakalaura studijās māksliniecībā Nuzvidā. Viņš ir ļoti pateicīgs sponsoriem un novērtē iespēju mācīties. Jaunieša lielākās ilgas ir satikt savus sponsorus, un viņš cer, ka nākamgad tie atbrauks. Ja neatbrauks, tad viņš tos vienalga turēs sirdī.

Tēvs nav bijis klātesošs, zēnam uzaugot. Mamma viņu uzaudzinajusi viena, viņa strādā uz lauka. Manohars cer, ka kādreiz viņam radīsies iespēja doties uz Eiropu un kalpot ar zināšanām tur.

Viņam ļoti patīk mācīties fizioloģiju un psiholoģiju. Tie ir sarežģīti priekšmeti, bet viņš tajos cenšas.

“Esmu priecīgs apzināties, ka esmu izredzēts Dieva bērns, ka Viņš ir izvēlējis mani. Viņš dod man dzīvību un jēgu dzīvei. Man ļoti patīk Dāvids. Viņš bija vienkāršs gans, bet Dievs

No kreisās – Māris (projekta vadītājs), Oskars, Radžešs, Dāvis un mācītājs Džons

viņu izraudzīja par ķēniņu. Viņš izdarīja daudz kļūdu, bet tās saprata, nožēloja un mainījās.”

REVATI UN RADŽEŠS

Revati (20 gadi) un Radžešs (19 gadi) ir māsa un brālis. Abiem tiek sponsorēta izglītība, un viņi par to ir ļoti pateicīgi. Šo ģimeni un tai dotās iespējas ir izlūguši vecvecāki, it īpaši vecmāmiņa, kura pirmā pievienojās draudzei. Tētis Gopi strādāja par Bībeles strādnieku. Diemžēl pirms mazāk nekā gada viņš nomira no sirdstriekas, un nu vienīgā pelnītāja ģimenē ir mamma.

Revati mācīsies 3. kursā bakalaura māksliniecību studijās. Brālis Radžešs mācās farmakoloģiju 1. kursā. Jaunākais brālis mācās 9. klasē.

Arī Revati mīļākais priekšmets ir farmācija. Viņa stāsta, cik interesanti ir uzzināt, kuras zāles piemērotas katram veselības stāvoklim. Viņai

bija iespēja praktizēties slimnīcā, kur jaunie mācījās pacientiem laist vēnā zāles. Revati mīļākais Bībeles varonis ir Ījabs. Kaut arī viņam bija ļoti, ļoti daudz ciešanu, viņš vienalga neatstāja Dievu. Revati ir tikusi sponsorēta 9 gadus. Viņa vēlas pateikties sponsoriem un novēl rūpēties par sevi.

Radžešs izvēlējās studēt farmāciju, lai labāk izprastu dažādas zāles, viņš vēlas pats tās gatavot un palīdzēt cilvēkiem. Viņa mīļākie mācību priekšmeti ir cilvēka anatomija un fizioloģija. Radžeša mīļākais Bībeles varonis ir Daniēls, jo viņš vienmēr bija uzticams Dievam. Arī Radžešs pats uzticas Dievam un cenšas būt uzticams, it īpaši mācībās. Ne vienmēr viņam pietiek naudas motocikla degvielai, lai dotos uz skolu. Tad viņš par to lūdz, jautā mammai, un nauda tomēr sanāk.

Mazā Ramadevi 2013

Manohars pie Nuzvidas SDA draudzes

Vineta, Revati un Jana

ARAVINDS

Bija īpaši šajā reizē satikt Aravindu. Iepriekšējā gadā zēns bija skolā, tāpēc toreiz satikām tikai viņa mamma. Satikām arī viņa māsu. Tā bija īpaša un priekpilna tikšanās. Puiša tēvs nomira pirms daudziem gadiem, un pēc tam bezcerībā mamma mēģināja izdarīt pašnāvību, domājot, ka tad par bērniem kāds parūpēsies un viņiem nebūs jādzīvo badā. Dievs ir darījis daudz šīs ģimenes dzīvē, un mammas lūgšanas nav mitejušās. Šobrīd mamma strādā uz lauka.

Aravindam ir 18 gadi, un no jūnija viņš uzsāks mācības 12. klasē. Viņš mācās Valdības Junioru koledžā, lai piepildītu tēva vēlēšanos par darbu policijā. Viņa mīļākie priekšmeti ir angļu valoda un zinātne. Visvairāk viņu pārsteidz cilvēka ķermenis, kā arī tas, ka gaiss ir gāzu maisījums, ka tajā nav tikai skābeklis, bet tik daudz dažādas gāzes. Aravindam patīk iet uz draudzi. Viņš apbrīno, ka Dievs ir brīnumu Dievs. Arī viņa ģimene piedzīvoja brīnumu, jo māsa izturēja konkursu un ieguva iespēju mācīties par ārsti. Šādu vietu dabūt ir ļoti grūti, gandrīz neiespējami. Šo brīnumu novērtē visa ģimene. Viņš ir saņēmis ADRA Latvija atbalstu izglītībai jau 11 gadus.

AŠVINS

Ašvins ir 11 gadus vecs, un šogad viņš pabeidza mācības 6. klasē Sei Meritas skolā. Viņa mīļākais mācību priekšmets ir matemātika. Kad zēns

izaugs liels, viņš vēlas būt inženieris un būvēt ēkas. Mamma ar Ašvinu un māsu reglāri apmeklē draudzi, viņiem mājās ir Bībele. Mamma un tētis strādā čili un kokvilnas laukos.

ŠIVAMANI

Šajā reizē nesatikām Šivamani, jo viņš bija mācībās, bet mamma ir pārvākusies uz pilsētu, lai kaut ko vairāk nopelnītu.

Puisis tūlīņ pabeigs 10. klasi SDA Madugulapalli skolā. Pagājušajā mēnesī viņam bija vēdera sāpēs, un tika konstatēts apendicīts, kas tika izoperēts. Šobrīd puisis ir atkal vesels, atgriezies skolā un raksta gada noslēguma eksāmenus. Tomēr skolas direktors atsūtīja bildi, kura uzņemta uzreiz pēc 10. klases gala eksāmeniem.

Ir daži skolēni, kurus individuāli sponsorē kādi ziedotāji no Latvijas, piemēram, kāda mazā grupa no Rīgas nolēma atbalstīt divus bērnus, kā arī kāda latviete, kas šobrīd dzīvo ārzemēs, sponsorē vienu skolnieci.

VURŠITA

Vuršitai ir 15 gadu, un viņa šogad pabeidza 7. klasi Sei Meritas skolā. Viņas mīļākie priekšmeti ir angļu valoda un zinātne. Viņa vēlas kļūt par māsiņu, tāpēc ir svarīgi mācīties dabas zinātnes.

Vuršita katru sestdienu apmeklē draudzi. Viņai visvairāk patīk, ka Dievs ir rūpīgs un mīlošs. Viņš palīdz viņai mācībās, meitene regulāri lūdz pirms eksāmeniem.

Šivamani

Vuršitas mamma strādā uz lauka, bet tētis gana kazas. Vecāki stāsta, ka meitenei skolā veicas labi. Kopš meitene mācās skolā, sarunas vidū mēdz sākt runāt angļiski.

SRINIDI

Kad iepriekšējā gadā satikām Srinidi mammu, viņa bija izmisumā, jo vīrs nesen bija izdarījis pašnāvību. Šobrīd mamma ir pārvākusies pie mirušā vīra radiem. Mājā dzīvo viņa, vīra vecāki un vīra brālis. Pelnā tikai abas ģimenes sievietes, jo vīriešiem ir veselības problēmas. Meitenītei ir 7 gadi, un viņa mācās 1. klasē. Mamma pagājušajā gadā mūsu evaņģelizācijas kampaņas laikā nokristījās, un viņa joprojām dodas uz draudzi. Viņa ir pamanījusi, ka meitenītes uzvedība ir uzlabojusies, vislabāk Srinidi patīk mācīties angļu valodu.

Aravinds ar māsu Anušu

Jana ar Aravinda mammu Renuku

Vineta, Ašvins un mamma Radžešvari

Vuršita

RAHULS

Rahulam ir 9 gadi, un viņš tikko pabeidza 3. klasi. Viņa tēvs ir miris. Abi dzīvo pie mammas vecākiem valdības mājā, un mamma ir vienīgā pelnītāja šajā ģimenē, tāpēc viņa ir ļoti pateicīga par iespēju dēlam iegūt izglītību. Mamma apmeklē draudzi jau 10 gadus un ir uzticīga Jēzus sekotāja.

Vislabāk Rahulam patīk matemātika. Kad ciemojāties, puisis bija saukautrējies, bet smaidīgs. Arī vectētiņš iznāca aprunāties un bija pateicīgs par mazdēlam doto iespēju mācīties.

Arī Rīgas 1. draudzes mazuļu sabatskolas grupiņas bērni katru sabatu nodarbības laikā mācās dot un ziedot. Pagājušajā gadā viņi savāca 335.19 EUR. Tos šoreiz nolēma ziedot bērniem Indijā (citus gadus šī grupiņa ir atbalstījusi citas vajadzības). Kāds individuāls ziedotājs pielika vēl

Bandarja

nedaudz. Pateicoties šim kopīgajam lielajam ziedojumam, šogad mācības pirmajā klasē uzsāka divas meitenītes – Gundala un Bandarja.

Bandarjas tēvs ir šoferis, viņi dzīvo Mudigonas ciemā. Abi vecāki mūsu evaņģelizācijas sanāksmju laikā kristījās un apmeklē draudzi, ģimenē aug arī mazāks brālītis.

Gundalas tētis ir miris, mamma palikusi ar trim meitām viena, bez atbalsta. Viņa ir kristījies un cītīgi apmeklē mūsu draudzes dievkalpojumus, kā arī iesaistās draudzes darbā. Draudzes mācītājs lūdza atbalstu šai vientuļajai mātei.

Vēl daudziem bērniem nav iespējas iegūt izglītību. Viņu vecāki lūdz, tic un cer, ka iespēja paversies. Tāpat kā visur pasaulē, arī Indijā skolām cenas ceļas. Šobrīd ADRA Latvija nepieņem projektā jaunus bērnus, lai būtu iespēja palīdzēt

Gundala

esošajiem pabeigt vidusskolu un atbalstīt viņus arī studijās.

Ikviens no jums var palīdzēt, ziedojot uz ADRA Latvija kontu. Ir iespējams izveidot automātisko maksājumu. Diviem vai trim cilvēkiem mēnesī ziedojot 15 EUR, var tikt izmainīta kādas ģimenes dzīve. Lūdz un iesaisties šajā nozīmīgajā kalpošanā!

ZIEDO:

ADRA Latvija

Ziedojumu konts:

LV77HABA0551002308686

Reģ. Nr. 40008018797

Maksājuma mērķis: Ziedojums Indijas Bērnu Projektam

**Tie, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi vai ir piemirsuši noieta ceļu, var iepazīties ar visu informāciju AV rakstos (2013. g. martā un oktobrī, 2014. g. maijā, 2015. g. oktobrī, 2016. g. augustā, 2017. g. septembrī, 2018. g. novembrī, 2019. g. septembrī, 2020. g. novembrī, 2021. g. novembrī, 2022. g. septembrī un 2023. g. jūlijā) <https://adventisti.lv/lv/Adventes-vestis>*

Sagatavoja Jana Jansone

Vuršitas vecāki un Vineta

Mamma Ramija un Srinidi

Rahuls ar mammu Džajammu

PAZUDUSĪ AVS

Ainars Gailis –
mācītājs,
LDS Draudzkopības
nodaļas vadītājs

Katru gadu Latvijā bezvēsts prombūtnē ir vairāki simti cilvēku. To pazušana, meklēšana, atrašana vai neatrašana vienmēr ir satraukusi sabiedrību. Dažādu ziņu virsrakstos lasām: “Apmaldās pa ceļam no slimnīcas”, “Pazudis kopš novembra vidus!”, “Izgāja no mājām un neatgriezās”, “Tuvinieki lūdza palīdzību bezvēsts pazudušā ... meklēšanā”, “Vērienīgā meklēšanas operācijā atrod mežā pazudušu jauniņi”, “Meklējam, bet diemžēl bez rezultātiem”, “Tuvinieki joprojām nezaudē cerību atrast pirms gada pazudušo...”.

Tiesiskais regulējums paredz, ka cilvēks no pazušanas brīža meklēšanā atrodas 10 gadus.

Kā rīkoties, ja pazudis cilvēks? Kad sākt uztraukties? Sabiedrībā valda pieņēmums, ka jānogaida 24 stundas un tikai tad var sākt rīkoties, bet to vajadzētu darīt pēc iespējas ātrāk. Cilvēku meklēšanā nav viena rīcības plāna, kas derētu visos gadījumos. Situācijas mēdz būt dažādas. “Bezvēsts.lv” ir brīvprātīgo meklētāju organizācija. Atbilstoši organizācijas publiski sniegtajai informācijai, svarīgi ir nepārtraukti lietot visus iespējamās saziņas līdzekļus – gan mobilo, gan stacionāro telefonu, e-pastu, sociālos tīklus, kā arī citas iespējamās tīmekļvietnes, ar kuru palīdzību var sazināties ar pazudušo cilvēku. Organizācija iesaka regulāri zvanīt un rakstīt, kamēr cilvēku atrod. Nevajag meklēšanas darbības veikt vienatnē, bet iesaistīt profesionāļus.

Pirms kaut kas notiek

Līdzīgi kā gandrīz jebkurā jomā, prevencija ir spēcīgs līdzeklis, lai pasargātu sevi un tuviniekus.

Vajadzētu pārrunāt ar tuviniekiem, ka, kaut kur dodoties, par to jāinformē ģimene vai savas uzticības personas.

Pazudis no draudzes

Cilvēku pazušana satrauc sabiedrību. Daudzi vēlas palīdzēt, iesaistīties meklēšanā, pat ja pazudušie ir nepazīstami, sveši cilvēki. Sabiedrība, vai vismaz daļa no tās, nav vienaldzīga.

Kā mēs, draudze, reaģējam, ja neredzam kādus draudzes locekļus apmeklēt dievkalpojumus? Vai vispār to pamanām? Mazās draudzēs pamana. Lielākās? Kad sākam uztraukties, interesēties? Ja neredzam mēnesi, gadu? Kā rīkojamies? Vai uz ziņojumu dēla izliekam fotogrāfiju ar tekstu: “Meklējam draudzes brāli/ māsu, kurš/ a izgāja no draudzes pirms gada, pazuda un nav vairs atgriezies/usies! Ja ir kāda informācija, ziņojiet!”

“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas

līdz pasaules galam.” (Mt. 28:18–20)

Kas notiek ar cilvēku, kurš tiek nokristīts un pievienojas draudzei? Draudze, protams, ir priecīga. Tagad meklēsim nākamo, ko evaņģelizēt! Jaunkristītais lai pats tālāk māsā būt par kristieti! Nekur jau viņš nepazudis!

Agrāk mūs mācīja, ka, lai cilvēks paliktu draudzē, viņam vajadzīgi pieci līdz septiņi draugi. Nesen biju studiju programmā, kur teica, ka vajadzīgi trīs draugi draudzē. Latīņa ir pazemināta. Vai tas ir labi vai slikti? Tas ir tuvāk mūsdienu realitātei. Īstenībā būtu labi, ja draudzē mums būtu kaut viens draugs, kuram varam uzticēties. Draudzību mākslīgi nevar izveidot. Tai jāveidojas dabīgi, taču, ja nemēģināsim, tad arī nekas nenotiks. Mums ir grūti iziet no savas komforta zonas. Tas nav viegli. Tas prasa laiku, pūles, varbūt upurēšanos. Veidot attiecības ne vienmēr ir viegli. Draudzība pati no sevis izveidojas reti, un, ja arī izveidojas, tā ir jāuztur. Attiecībās ir jāiegulda. Ir cilvēki, ar kuriem gandrīz visi grib draudzēties, bet ir arī tādi, ar kuriem negrib neviens.

Draudzē ir dažādas kalpošanas nodaļas. Viena no tām ir Diakonijas jeb Draudzkopības nodaļa. “Tāpēc,

Būs liels prieks Debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas...” (Lk. 15:7)

Šie vārdi rada iespaidu, ka Dievam patīk svētki un ka draudzei vajadzētu būt vismīlošākajai un vispriecīgākajai vietai virs zemes, kur ikviens tiek gaidīts un meklēts, ja arī ir nomaldījies.

Tāpat ir ar dvēseli, kas aizgājusi no Dieva – tā ir tikpat bezpalīdzīga kā pazudusi avs, un, ja dievišķā mīlestība nebūtu nākusi to glābt, tā nekad neatrastu ceļu pie Dieva.”

brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt.” (Ap. d. 6:3) Apustuļi sludināja evaņģēliju un kristīja. “Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.” (Ap. d. 2:47) Par šiem izglābtajiem vajadzēja parūpēties, lai viņi paliktu draudzē. Diakonus sākumā iesvētīja īpašam darbam rūpēties par trūcīgo vajadzībām, bet ar laiku kalpošana paplašinājās. Šodien diakoni parasti ir atbildīgi par draudzes locekļu un viesu sagaidīšanu, tiem ienākot dievnamā, par draudzes locekļu apmeklēšanu, slimo aprūpi un palīdzību trūcīgiem.

Te ir iespēja veidot draudzīgas, atbalstošas attiecības. Kādreiz valdīja uzskats, ka diakoni nedrīkst draudzēties ar saviem aprūpējamajiem, jo tad nebūs objektīvi un nevarēs aizrādīt, kad tas būs vajadzīgs. Diakonu kalpošana nav domāta grēku izmeklēšanai un izsekošanai, bet garīgās aizbildniecības nodrošināšanai, kur locekļi kalpo cits citam. Diakonija nav disciplīnas un kārtības kontroles orgāns, bet žēlsirdības nodaļa, kas draudzes dzīvi un labklājību veicina nevis ar bargiem disciplināriem pasākumiem, bet lietojot mūsu Kunga Jēzus Kristus mīlestības un žēlsirdības metodi. “Ielūzušu niedri” Jēzus nesalauza (Jes. 42:1–4). Līdzībā par žēlsirdīgo samarieti Jēzus līdzjūtībā noliecās pār ievainoto cilvēku, no kura bija novērsušies priesteris un levīts (Lk. 10:25–37). Viņš bija tas, kurš gāja meklēt vienu pazudušu avi, lai, ja vien tas būtu iespējams, to atrastu (Lūk. 15:4–7).

Diakonijas nodaļa ir veselības aizsardzības orgāns draudzē, lai palīdzētu saglabāt un stiprināt Kristus miesu. Diakoni veic draudzes locekļu garīgo stiprināšanu un profilaktiskās rūpes, gādājot, lai locekļi pastāvīgi

atrastos kontaktā ar draudzes dzīvi. Draudze ir kā liela ģimene, Kristus miesa, tādēļ rūpes par tās garīgo saliedētību, par tās mīlestību un izaugsmi ir diakona pienākums. Diakonijas darbam draudzē tikai tad var būt panākumi un sekmes, ja tie “kalpo cits citam mīlestībā.” (Fil. 5:13) Ja savstarpēji neveidojas draudzīgas attiecības, tad draudze kļūst nevis kā Kristus miesa, kā viena ģimene, bet kā darba kolektīvs, kur katrs padara savu darbu, dodas uz mājām un daudz neinteresējas par to, kā klājas kolēģiem.

Dzīvē gadās visādi. Var būt laba garīgā aprūpe un ne tik laba, tāpēc daži iziet no dievnama un “pazūd”. No draudzīgas vides aizies mazāk. Pēc cik ilga laika mums vajadzētu uztraukties? Pēc cik ilga laika sākt meklēt? Vai vajadzētu saprast, kādēļ šie “pazudušie” ir aizgājuši? Vai šo cilvēku garīgais aizbildnis ir uzticības persona, kurš zina, kur pazudušo meklēt? Jo ilgāk cilvēks atrodas prombūtnē, jo grūtāk ir viņu atrast un jo mazāk cerību, ka atrastais būs garīgi dzīvs un vēlēties atgriezties.

Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā uzskatāmi dažādos veidos ir attēlota pazušana un atrašana. Jēzus izmantoja līdzības, lai atklātu, kāds ir Dievs.

Pazudusi avs (Lk. 15:1–7)

Līdzībā gans izgāja meklēt vienu avi – tas ir vismazākais iespējamais skaits. Avs bija neapzināti nomaldījusies un pazudusi. Tā apzinājās, ka ir nomaldījusies, bet bija jāmeklē, jo pati tā nespēja atrast ceļu atpakaļ. “Tāpat ir ar dvēseli, kas aizgājusi no Dieva – tā ir tikpat bezpalīdzīga kā pazudusi avs, un, ja dievišķā mīlestība nebūtu nākusi to glābt, tā nekad neatrastu ceļu pie Dieva.” (E. Vaita “Kristus līdzības”)

Pazudušais grasis. (Lk. 15:8–10)

Šajā līdzībā ir cita ļaužu grupa. Ja pazudusi avs zina, ka tā ir pazudusi, atstājusi ganu un aploku un pati vairs nespēj atrast ceļu atpakaļ, tad pazudušais grasis simbolizē tos, kuri ir pazuduši savos pārkāpumos un grēkos, taču nenojauš savu stāvokli. Šie cilvēki arī ir jāmeklē, lai varētu viņus atvest atpakaļ pie Dieva.

Pazudušais dēls. (Lk. 15:11–32)

Līdzībā jaunākais dēls apzināti izvēlas aiziet no tēva mājām uz pēc iespējas tālāku zemi. Interesants šajā trešajā līdzībā par pazušanu ir tas, ka tajā nav meklēšanas. Kāpēc? Dēlam bija pietiekami daudz saprāta. Viņš zināja, ka ir pazudis, un zināja, kā nokļūt mājās. Savā dumpīgajā noskaņojumā viņš bija priecīgs, ka ir pazudis, un gatavojās to izbaudīt. Meklēšana būtu velta. Savā gudrībā tēvs zina, ka mīlestību nevar uzspiest, bet joprojām mīl, gaida, ilgojas pēc dēla, kurš ir izvēlējis no Viņa aiziet. Tieši šī mīlestība bija tā, kas dēlu aicināja mājup. Dieva mīlestība ir tā, kas grēciniekam liek atgriezties. Kad pazudušais dodas mājup, tēvs gaida un vēro viņa atgriešanos, pazīst dēla siluetu, skrien tam pretī, krīt tam ap kaklu ilgā, ciešā un sirsnīgā apskāvienā. Tiek rīkoti svētki. “Jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts. Un viņi sāka liksmoties.” (Lk. 15:24) Atkal svētki, šī ir trešā priecīgā svētku reize Lūkas evaņģēlija 15. nodaļā.

Visās trijās līdzībās ir pazudušie, kuri tiek atrasti vai paši atrodas. Kad tas ir noticis, seko prieks, liksmība un svinības. Tiek sasaukti draugi un kaimiņi, lai svinētu svētkus, un Debesis pievienojas gaviļēm. “Būs liels prieks Debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas...” (Lk. 15:7) Tas rada iespaidu, ka Dievam patīk svētki un ka draudzei vajadzētu būt vismīlošākajai un vispriecīgākajai vietai virs zemes, kur ikviens tiek gaidīts un meklēts, ja arī ir nomaldījies.

FRAGMENTS NO FORDAISA DĪTMORA GRĀMATAS

“PAZUDUŠĀS AVS MEKLĒJUMOS”

Mums nepieciešams mazāk komercijas un mazāk konservatīvisma, bet daudz, daudz vairāk mīlestības un līdzjūtības. No draudzes aizgājušajiem nekas cits nav tik ļoti vajadzīgs kā mīlestība.

“Paturēsim prātā, ka katrs bijušais draudzes loceklis, kas ierodas sabata dievkalpojumā, varbūt atnāk pēdējo reizi. Mēs (un bieži arī viņš pats) neapzināmies, ka šis ir viņa pēdējais sabats draudzē. Ja

mēs to apzinātos, cik ļoti tad pūlētos apliecināt viņam mūsu rūpes un mīlestību! Cik dedzīgi mēs sniegtu palīdzības roku izmisušai sirdij! Tāda pēdējā brīdī izstiepta roka viņam var nozīmēt mūžīgu glābšanu.

Cik ļoti mainītos mūsu svētrunas, ja katrs mācītājs ik reizi, pirms piecelties, lai runātu, sev atgādinātu: “Šodien šajā zālē kāds klausās savu pēdējo svētrunu. Kāds pēdējo reizi apmeklē mūsu dievkalpojumu. Kāda sirds šai rītā ir sasniegusi lūzuma punktu un domā aiziet, lai nekad vairs neatgrieztos.”

Pēc sestdienas vakara sanāksmes Orientā divi jaunieši — puisis un meitene — uzkavējās, lai parunātu ar mani par saviem nākotnes plāniem. Nevarēju pat iedomāties, ka pēc trim vai četrām dienām man nāksies vadīt šī puīša bēres. Pašnāvība. Atkal un atkal jautāju sev, vai tajā sestdienas vakara uzrunā nevarēju ielikt vairāk pārliecības spēka, vai nevarēju iekļaut ko tādu, kas dziedinātu viņa satriekto sirdi un ļautu pārvarēt krīzi? Bet nē! Viņa vairs nav. Un tas, ko teikšu bērēs, viņam vairs it neko palīdzēt nespēs.

Šādas nopietnas pārdomas pamudinās mācītāju iknedēļas svētrunā ieguldīt visus spēkus. Tās liks no viņa sirds izplūst kvēlai mīlestības un līdzjūtības, iedvesmas un cerības vēstij, lai pēdējā brīdī satvertu kāda slīcēja roku, pirms tā uz visiem laikiem pazūd dzelmē.

Mums nepieciešams mazāk komercijas un mazāk konservatīvisma, bet daudz, daudz vairāk mīlestības un līdzjūtības. No draudzes aizgājušajiem nekas cits nav tik ļoti vajadzīgs kā mīlestība. Pārlasīsim līdzību par pazudušo avi un iesim naktī uzmeklēt nomaldījušos, jo tikai tā spēsim saklausīt viņu vāros palīgā saucienus! Tuvojas viesuļvētra, tāpēc, kamēr vēl ir laiks, atvedīsim Kristus pazudušās avis atpakaļ ganāmpulkā!”

FORDAISS DĪTMORS

PAZUDUŠĀS AVS MEKLĒJUMOS

KĀ ATGŪT ZUDUŠOS DRAUDZES LOCEKĻUS

PAZUDUŠĀS AVS MEKLĒJUMOS: LIECĪBAS

“Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdzību: “Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs? Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis! Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.””
(Lūkas 15:3-7)

Egons Kļaviņš no Talsu draudzes:

Esmu izaudzis adventistu ģimenē Cēsu pusē. Pusaudža gados ģimene pārcēlās dzīvot uz Kurzemi. Aktīvo darbību adventistu draudzē uzsāku Talsos. Tiku kristīts 18 gadu vecumā Mordangas ezerā kopā ar vēl diviem vienaudžiem. Mūs kristīja mācītājs E. Pavasars.

Tad iepazinos ar meiteni, kura nepiederēja draudzei. Tā kā gribējām laulāties baznīcā, viņa nokristījās un pievienojās draudzei. Laulībā piedzima divi bērni. Daudz strādāju un uz draudzi gāju arvien retāk un retāk. Sievu nekristīgais dzīvesveids vilka atpakaļ pasaulē, tam pievienojos arī es. Ģimene izjuka. Otro sievu arī iepazinu kā nekristīgu cilvēku. Piedzima trešais bērns. Sāku lietot alkoholu un daudz smēķēju. No smēķēšanas kļuva ļoti atkarīgs – pīpēju pat līdz divām paciņām dienā. Arī šīs attiecības nebija veiksmīgas. Sievas negodīgas rīcības rezultātā iekļuva parādos un devos strādāt uz Īriju. Tur divus gadus vadīju smago automašīnu.

Paldies Dievam, kurš visus šos gadus mani klusi urdīja un teica, ka jāgriežas atpakaļ pie Tēva! Īrijā

sāku lasīt Biblii un lūgt Dievu. Kad mana trešā bērna māte piedāvāja brīvdienas pavadīt uzzdzīvē, bet darba dienās kopīgi audzināt dēlu, sapratu, ka, gluži kā pazudušais dēls, esmu nonācis pie cūku siles. Lūdzu Dievu, ko darīt. Naktī redzēju sapni, kurā viena mana kāja bija sapuvusi. Sapnī lūdzu, lai kāds man to nocērt, bet Kāds atbildēja: “Kāja tev jānocērt pašam!” Vēl sapnī sapratu – ja neatbrīvošos no sapuvušās kājas, tad aiziešu bojā viss. No rīta domāju: “Kādi savādi murgi!..” Tanī pašā dienā lasīju Biblii, Mt. 19:4-6 pantu, ka vīrs un sieva ir viena miesa. Tūlīt sapratu, ko sapnis man parādīja – ka attiecības ar šo sievu jāpārtrauc. Mans toreiz vēl septiņus gadus vecais dēls izvēlējās palikt ar mani. Lūdzu, lai Dievs palīdz atbrīvoties no smēķēšanas. Visi mani iepriekšējie mēģinājumi atmet šo netikumu bija neveiksmīgi. Bet ar Dieva palīdzību no divām paciņām dienā tiku līdz 0 cigaretei! Nu jau 17 gadus esmu pilnīgi brīvs.

Kad atgriezos Latvijā, visgrūtāk bija aiziet uz draudzi, no kuras tiku izslēgts. Aizbraucu, sēdēju mašīnā,

bet nevarēju izkāpt un ieiet pa durvīm. Kādus gadus braucu uz Ventspils adventistu draudzi, taču sirdī sapratu, ka jāatgriežas Talsu adventistu draudzē. Zinu, ka visus gadus par mani aizlūdza mani vecāki. Šīs lūgšanas deva spēku atgriezties.

2016. gadā mācītājs Tāļivaldis Vilnis mani uzņēma atpakaļ Talsu adventistu draudzē. Nu draudzē esmu jau astoņus gadus un zinu, ka jāuzmanās, lai nekļūstu par vienīgo pareizo – vecāko dēlu. Tagad mūsu draudzi vada jauns, enerģisks mācītājs, kurš cenšas visus iesaistīt draudzes darbā. Pateicība mūsu Debestēvam par Viņa pieņemšanu un žēlastību manā dzīvē!

Paldies Dievam,
kurš visus šos
gadus mani klusi
urdīja un teica, ka
jāgriežas atpakaļ
pie Tēva!

Liliāna Sijāte no Rīgas 1. draudzes:

Bibelē lasām, ka galvenais šajā pasaulē, no kā jāsargās ikvienam ticīgam cilvēkam, ir pievilšana. Mateja evaņģēlija 24. nodaļas 11. pantā teikts: “Un daudzi viltus pravieši celsies, un tie daudzus pievilīs.” Mēs dzīvojam ļoti interesantā laikā, kad visiem cilvēkiem būs jāizdara sava galīgā izvēle par vai pret Dievu. Tuvojoties pēdējo dienu notikumiem, arī sātana pievilšanas pieņemam arvien lielākā spēkā, jo viņš zina, ka tam maz laika atlicis. Protams, sātana pievilšanas nav mainījušās kopš Ēdenes dārza. Tās ir tādas pašas. Ir trīs galvenās pievilšanas, kas uzrakstītas 1. Moz. 3. nodaļas 4. un 5. pantā – “Tad čūska teica sievai: “Jūs mirt nemirsit, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.”” Tātad, pirmā pievilšana ir “jūs mirt nemirsiet”, otrā – “jūsu acis atvērsies un jūs būsit kā Dievs”, trešā – “zināsi labu un ļaunu”.

Kad ienācu draudzē, man viss bija jauns. Es iepazinos ar Dievu – ka Viņš ir dzīvais Dievs, ka Viņš eksistē, jo sākumā domāju, ka Dievs ir tikai izdomāts jēdziens, nevis reāla Persona jeb, precīzāk sakot, trīs Personas – Tēvs, Dēls un Svētais Gars, kas ir viena dievība.

Nedaudz pastāstīšu, kā Dievs pakāpeniski pieskārs manai sirdij. Pirmo reizi tas notika, kad biju apmēram divpadsmit gadus veca. Biju izgājusi ārā, dārzā, un pie manis pienāca kāds vīrietis. Iespējams, tas bija kaimiņš. Viņš man teica: “No zemes tu esi nākusi, par zemi tu paliksi.” Manas pirmās domas pēc šī teikuma bija: “Vai ir Dievs? Kurš ir visu radījis?” un tamlīdzīgi. Augu neticīgā ģimenē, kurā Dievu nepielūdza, tāpēc par Viņu neko nezināju.

Vēlāk, kad mācījos tehnikumā, man bija katoļticīga draudzene. Draudzene mani iepazīstināja ar tādu Dievu, kādu pazina viņa. Tā uzzināju, ka katoļi pielūdz Dievu pie Marijas svētbildēm. Bet, kad iepazinos ar dzīvo Dievu, savu Radītāju, tad no Bībeles, no 2. Moz. 20. nodaļas 4. līdz 6. pantam, uzzināju, ka 2. bauslī teikts: “Netaisi sev elku tēlu vai kādu

atveidu nedz pēc tā, kas ir augšā debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī zem zemes. Nezemoties to priekšā un nekalpo tiem, jo Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst, un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus.” To uzzinot, es izmetu visus elku tēlus un sāku pielūgt dzīvo Dievu.

Pirmo reizi pielūdzot mūsu Radītāju, savu Debesu Tēvu, pēc lūgšanas atvēru acis un visu pasauli ieraudzīju pavisam citādi. Cik mīļš man tagad bija viss Dieva, Radītāja, roku darbs! Tā es nolēmu slēgt derību ar Dievu pēc tam, kad divus mēnešus katru sabatu – katru sestdienu – biju braukusi uz septītās dienas adventistu draudzi Jēkabpilī. Man tas likās kaut kas īpašs – piederēt Dieva tautai, Dieva draudzei. Tiku kristīta Daugavā 1993. gada 28. augustā. Tā bija neaizmirstama diena! Biju divdesmit gadus veca, un mana sirds bija pateicības un laimes pilna, pateicības pilna Debesu Tēvam par Viņa vadību un mīlestību.

Sākās kalpošana draudzē. Gāju misijā pa mājām, cilvēki pirka grāmatas, un tas viss mani iepriecināja. Tad notika kāds interesants gadījums. Biju iegājusi vienā mājā, satiku kādu sievieti, aizlūdzu Dievu par viņu, un viņa skrēja pakal naudai, lai man par to samaksātu, kaut gan iepriekš bija pateikusi, ka naudas viņai nav.

Tad 1999. gada 15. maijā es apprecējos. Draudzē biju jau sešus gadus, un arī mans vīrs bija no draudzes. Mēs abi kalpojām kopā, tas bija ļoti skaists laiks. Man radās iespēja aizbraukt uz Ukrainu, uz medicīnas misionāru skolu “Mūsu mājas”. Tur biju no 2005. gada oktobra līdz 2006. gada maijam. Tur man arī bija daudz piedzīvojumu un atbildētu lūgšanu.

Tā pagāja vairāk nekā 20 gadi aktīvā draudzes dzīvē, un sirdī notika sacelšanās, ienāca kritikas, lepnuma gars, ka jau daudz zinu un varu atšķirt, kas labs un kas ļauns. Kopā ar kādu masu aizgāju uz citu draudzi, kur, kā vēlāk izrādījās, bija cita mācība – ka Svētais Gars nav dievības trešā persona. No sākuma manā

sirdī bija protests, bet vēlāk piekāpos it kā gudrākiem cilvēkiem. Tad nāca nākamie maldi – ka nepastāv izmeklēšanas tiesa Debesu svētnīcā. Satikos arī ar tādiem cilvēkiem, kuri teica, ka vispār Debesīs nav svētnīcas un citas līdzīgas lietas. Arī to, ka Elena Vaita nav praviete. Tā vieni maldi papildināja nākamās maldus, un es divus gadus pārstāju lasīt Elenas Vaitas grāmatas. Tad kāda māsa pateica, ka man ir jāienīst Elenas Vaitas darbi, un es viņai atbildēju: “No šīs dienas no jauna sākšu lasīt viņas darbus!” To arī sāku darīt. Kad sāku atkal lasīt šos darbus, atgriezos atpakaļ draudzē. Jāpiemin arī tas, ka, nelasot Elenas Vaitas darbus, jau biju nonākusi līdz tādām stāvoklīm, ka nevarēju saprast, kas ir labs, kas ļauns. Es vairs nespēju līdz galam to atšķirt. Domāju – vai tas ir ļauni vai nav, sākās šaubas par visām lietām.

Tieši tajā laikā, kad atgriezos atpakaļ, draudzē notika Nevila Nevelinga seminārs. Gāju to klausīties, un šī semināra laikā br. Nevelings kopā ar diviem citiem sludinātājiem – Mārtiņu Subatoviču un Vilni Latgali – mani svaidīja ar eļļu. Tas bija pēc Bībeles padoma no Jēkaba vēstules 5. nodaļas 14. un 15. panta: “Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecākus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga vārdā. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcels. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots.” Pēc svaidīšanas ar eļļu sapratu, ka kauns ir grēkot, bet atzīties vienmēr ir gods. Tad es no jauna kristījos un aktīvi sāku kalpot draudzē. Sapratu, ka, neatzīstot Svēto Garu kā personu, es nespēju atšķirt labu un ļaunu un nespēju uzvarēt grēku. Tāpēc ir ļoti svarīgi atzīt Svēto Garu kā dievības trešo personu.

Gribu pateikties visiem draudzes locekļiem, kuri par mani tik daudz lūdza, jo tas bija lūgšanu gars un lūgšanu spēks, kas atveda mani atpakaļ pie mīļajiem brāļiem un māsām draudzē. Slava Dievam par Viņa žēlastību, jo caur šo kritienu vēl dziļāk iepazinu Dieva mīlestību un žēlastību pret mani personīgi un pret ikvienu grēcinieku! Nu es saprotu, ka tikai trešās dievības personas spēkā varu uzvarēt grēku un atšķirt labu un ļaunu, jo Svētā Gara uzdevums

ir rakstīts Bibēlē, Jāņa evaņģēlija 16. nodaļā no 8. līdz 11. pantam: “Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu. Grēku – jo tie netic Man. Taisnību – jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsīt. Tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.” Pateicība Dievam par Viņa žēlastību, kura paliek mūžīgi! Amen.

« Pateicība Dievam par Viņa žēlastību, kura paliek mūžīgi!

Agnese Vīksne no Talsu draudzes:

Tieši pirms divdesmit gadiem, 2004. gada vasarā, tiku kristīta Septītās dienas adventistu Talsu draudzē, kad apzināti izvēlējos būt kopā ar Jēzu. Kā jau lielākajai daļai ticīgo, bija gan kāpumi, gan kritumi. Es daudz lasīju adventistu grāmatas, lasīju Bibēli, bet, kā tagad secinu, tajā laikā laikam kaut ko nebiju satvērusi, jo atskārtu, ka man kaut kā trūkst. Vērojot citus kristiešus, konkrēti – jaunās ģimenes, secināju, ka viņiem iet labāk ticības dzīvē un ka viņiem ir tas, kā man nav.

It kā Dievam ticēju, gāju uz draudzi, piedalījos draudzes rīkotajos pasākumos, mājās arī lūdzu Dievu, taču vienalga kaut kā pietrūka, līdz manās rokās nonāca mūsu draudzes bukletīņš par Svēto Garu, kur bija minēts, ka ir trīs veidu kristieši: vieni ir tie, kas deg par Dievu, viņiem ir piedzīvojumi ar Dievu, dzīva ticība; tad ir otri, kas ir tā *pavidam* jeb tie remdenie: it kā nāk uz baznīcu, bet ar to arī viss beidzas, kaut kam tic, kaut ko dara, bet tas nav tas, ko grib Dievs. Viņu dzīvē pārmaiņas nenotiek vai notiek reti. Un tad ir tie, ko Dievs Savā Vārdā ir nosaucis par aukstiem.

Pēc visa izlasītā es sapratu, ka esmu tā, ko Dievs nosauc par remdenu. Bet kas par remdenajiem ir teikts Bibēlē? Atklāsmes grāmatā par to rakstīts: “Kaut jel tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izsplaušu no Savas mutes.” (Atkl. 3:15, 16) Mani

tas ļoti satrauca, taču nezināju, ko isti darīt, lai es būtu tā, ko Dievs sauc par karstu. Toreiz bija kaut kādi mācību materiāli par Svēto Garu. Jāatzīst, ka, tos pētot un tajos iedziļinoties, es arī piedzīvoju Svēto Garu, bet... man tajā laikā bija mīļš grēks, kurā regulāri kritu. Tāpēc pēc neilga laika es sāku vairs nelietot to, ko biju iemācījusies, un arī Svētais Gars vairs tā pie manis nevarēja darboties kā iepriekš, jo ar savu rīcību es Viņam to neļāvu.

Pirms pieciem gadiem viena mana tuva draudzene no citas konfesijas uzaicināja mani uz viņu draudzes mājas grupiņu. Es nospriedu, ka man nav ko zaudēt, tāpēc, neko sliktu nedomājot, piekritu aiziet. Tā bija harismātu draudzes mājas grupiņa. Un ar to arī viss sākās...

Jau pirmajā reizē piedzīvoju it kā Svētā Gara izpausmi. Man pastāstīja, ka mājas grupas līdere parasti mēdz aizlūgt par katru klātesošo grupiņas cilvēku, kurš to vēlas. Arī es izteicu šādu vēlmi. Man par ļoti lielu izbrīnu Svētais Gars viņai par mani atklāja tādas lietas, ko pati vēl nenojautu: uzliekot uz manis rokas, viņa sāka skaļi un pieprasoši lūgt, lai katrs ļaundabīgais audzējs atkāpjas Jēzus vārdā un lai nekādām slimībām pār manu miesu nav varas. Šai lūgšanai dedzīgi pievienojās arī pārējie grupas biedri, lūdzot t. s. *mēlēs* jeb pilnīgi nesaprotamā valodā, kura citiem patiešām izklausījās pēc nedzirdētas svešvalodas, bet citiem pēc vienkārši nesakarīgas vāvuļošanas. Jāpiebilst, ka tas bija laiks, kad man patiešām bija veselības problēmas, gāju uz dažādām izmeklēšanām, lai noskaidrotu, kas par vainu. Tikai pēc magnētiskās rezonanses vēlāk uzzināju, ka patiešām ir atrasts kāds ļaundabīgs veidojums un ka piedevām vēl metastāzes aizgājušas uz limfmezgliem (vēlāk izrādījās, ka tie bija sātana meli).

Pēc šāda piedzīvojuma, kad man gandrīz mute palika vaļā no izbrīna, es gaidīju nākamo mājas grupu ar domu, kas būs nākamais, ko Svētais Gars līderei par mani atklās. Gaidītais piepildījās, un šādi pārsteigumi notika katru reizi, kad vien tur gāju. Uz to arī uzķēros – pēc pavisam neilga laika es pārgāju uz šo harismātu draudzi. Tur viss likās ļoti spēcīgi, ar uguni. Pilnīgi visiem bija šīs mēles, un ļoti daudziem kopā ar mēlēs runāšanas dāvanu nāca

īpašas izpausmes. Kad viņi sāka lūgt mēlēs, tajā pašā brīdī nāca kaut kas tāds, ko it kā Dievs viņiem atklāja par kādu situāciju vai par tā cilvēka dzīvi, kuram viņi uzlika rokas.

Jāsaka, ka bija arī tādi brīži, kad pēc tam Dievam lūdzu, lai Viņš mani pasargā no tā, ka atkal kaut kas tiktu par mani atklāts, jo nereti tas skāra jautājumus, kuri ir tikai starp mani un Dievu un par kuriem es nevēlējos, lai kāds cits zina. Šai draudzē bija daži tik *apdāvināti* (nezinu piemērotāku vārdu), ka, tikai sākot lūgt par kādu, viņi jau it kā redzēja, kas ar šo cilvēku notiek. Toreiz, to visu redzot, bija ļoti grūti noticēt, ka tur daudzās lietās darbojas sātans, jo viss it kā tika darīts ar ļoti cēliem, labiem mērķiem un nodomiem. Taču bija ļoti daudzas patiesības, kuras tika tā sagrozītas, ka no tām bija izveidota gandrīz jau cita mācība, piemēram, par to pašu paraušanu, par ko minēts Bibēlē. (Tur gan nav teikts, ka tas būs atsevišķs notikums vēl pirms Jēzus otrās atnākšanas.)

Tajā laikā es it kā pievēru acis uz šīm puspatiesībām, jo biju sākusi muzicēt slavēšanas grupā, kas mani ļoti aizrāva. Bet, slava Dievam, nav jau tā, ka Viņš arī tajā draudzē pie uzticīgajiem nedarbojās. Tur ir daudz Viņa avju, “kas ir no citas kūts”, bet kam pašreiz vēl garīgās acis ir tā aizmiglotas ar šīm viltus mēlēm, zīmēm un brīnumiem, ka viņi pat nevēlas dzirdēt neko citu, pat ja parāda, ka tā stāv rakstīts. Arī pie manis Dievs jau toreiz ļoti darbojās, un arī par to ir daudz liecību. Taču, esot tur, es biju pievērusi acis un vairs skaidri neredzēju šīs agrāk tik dārgās patiesības, tai skaitā par Sabata svētumu un visu pārējo. Arī es biju pieņēmusi, ka šīs mēles ir īstas, jo tur mācīja, ka tās ir apliecinājums – cilvēkā darbojas Svētais Gars.

Pagāja divi gadi, bet man vēl joprojām šīs mēļu dāvanas nebija. Pilnīgi visiem tās konfesijas cilvēkiem bija, bet man nē. Nāca klāt daudz jaunu, un viņiem uzreiz bija šīs mēles. Tad kādu reizi mana mājas grupas vadītāja teica: “Agnese, tu esi apstājusies garīgajā augšanā, jo tev nav mēļu. Tagad es tev uzdodu mājasdarbu – lai tu nedēļas laikā tās dabūtu no sevis ārā, jo mēles ir katram ticīgajam. Tu tikai tās bloķē pati ar savu prātu.”

Kad pārbraucu mājās, man bija ļoti smagi, jo jau iepriekš biju visādi mēģinājusi šīs mēles dabūt, bet pilnīgi bez rezultātiem. Tas bija laiks, kad Ukrainā sākās karš, un, paralēli visam tur notiekošajam, tiešraidē tika raidīta Bībeles skola no Ukrainas. Tur bija ļoti spēcīgi sludinātāji, kuriem visiem, protams, bija šīs mēles. Es arī tā gribēju. Vēl jo vairāk tāpēc, ka man tagad bija mājasdarbs, un, to neizpildījusi, es nevarēju iet uz grupiņu. Cītīgi klausījos, kā tie sludinātāji runā, un vienā brīdī sāku *dot virsū* tieši tāpat. Man tik raiti sanāca! Beidzot arī es biju *saņemusi* ilgi gaidītās mēles. Tam pievienojās arī dažādi citi vārdi, kurus agrāk biju dzirdējusi no romu valodas vai no kādas citas māsas vai brāļa Kristū. Mājas grupas vadītāja un pārējie tā priecājās un apsveica mani ar šīs dāvanas saņemšanu.

Pēc neilga laika minētajā draudzē notika šķelšanās, jo tika izjusta kontrole, kā rezultātā izveidojās vēl viena draudze. Arī es aizgāju prom. Taču... līdz ar to pazuda arī manas jauniegūtās mēles. Kā tad tā?! Cilvēkiem, kuri bija šajā harismātu draudzē, mēles nāca it kā no iekšienes, kā viņi paši teica. Tās nebija pašu izdomātas vai kaut kur noklausītas. Es pūlējos parunāt šajās mēlēs, bet man nesanāca. Viss, ko varēju izvest, bija ar prātu pieļauts, apzināts zillbju virknējums. Izvērtējot, kā man tas viss bija sācies, secināju, ka visas šīs mēles biju dabūjusi aiz bailēm no tā, ka citādi vairs nevarēšu kalpot draudzes slavēšanā un citās vietās, kurām mani gatavoja.

Pēc visa tā metos ceļos Dieva priekšā un lūdzu skaidru un nepārprotamu atbildi: “Vai tiešām tās mēles ir no Tevis, Dievs?” Teicu Dievam, ka nelikšu Viņu mierā, kamēr nesaņemšu skaidru atbildi. Jau nākamajā dienā atbildi saņēmu – Svētais Gars man Bībelē norādīja, kur biju pieļāvusi kļūdu, noticēdama, ka mēles ir no Dieva. 1. Korintiešiem 12:8–11 ir minēts, ka šī dāvana **nav katram ticīgajam**, turklāt tur ir rakstīts, ka “citam dažādas mēles, citam mēļu tulkošana [...]”. Savukārt 1. Korintiešiem 14:27, 28 atklāj to, ka, “ja nezināmās mēlēs runā, tad lai uzstājas divi, ja daudz, tad trīs, un cits pēc cita, un viens **lai tulko**. Un, ja nav tulkotāja, tad lai tie cieš

klusu draudzē un lai runā tik sev un Dievam.” Draudzē, uz kuru gāju, neviens netulkoja šīs mēles. Turklāt notiekošais tika izskaidrots tā, ka nav jau pat vajadzīgs neviens, kas tulko (pilnīgi pretēji Rakstos teiktajam), jo katram pašam nāk šīs tulkojums, kolīdz tas palūdz mēlēs.

Es biju tik pateicīga Dievam, ka Viņš mani no tā visa bija pasargājis un ka es neiekritu šajā viltus mēļu *burvībā*. Ja tas būtu noticis, iespējams, es nebūtu atnākusi atpakaļ uz adventistu draudzi.

Mazliet atkāpjoties no iepriekš rakstītā – bet ir ļoti svarīgi šajā kontekstā to piebilst –, jāteic, ka pēdējo divu gadu laikā, kopš biju šajā draudzē (kopā pavisam tur biju 4 gadus), Svētais Gars tiešām vairākas reizes runāja uz manu sirdi par aizmirstajām patiesībām, atgādinot tās, bet tad vēl nebiju gatava atgriezties adventistu draudzē. Taču tieši pirms gada, 2023. gada pavasarī, es padevos Viņa aicinājumam, jo vairs ilgāk nespēju pretoties Svētā Gara balsij.

Bībelē ir teikts, ka nevienu tās vārdu mēs nedrīkstam tulkot patvaļīgi. Pats Jēzus mūs ir mācījis, kā jāpēta Raksti – salīdzinot vienu pantu, kurš runā par kādu tēmu, ar citu, kurš runā par to pašu tēmu. Tikai tā mēs varam zināt, ko par konkrēto lietu saka Dievs un kā Viņš to ir domājis. Manā gadījumā tā bija tikai šķietami maza niansīte, kuru nebiju piefiksējusi Bībelē, bet, to nepamanot, iekritu maldos.

Tas, ka daudzi citu konfesiju kristieši šīs mēles piedzīvo, nenozīmē, ka tās ir īstas. Ja piedzīvotais nav **pilnīgā** saskaņā ar Dieva Vārdu, kas ir Patiesība, tad šis piedzīvojums ir maldi. Ne velti stāv rakstīts, ka “nav arī brīnums, jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli” (2. Kor. 11:14).

Tāpēc, mīlie brāļi un māsas Kristū, kas lasāt šo manu liecību, es aicinu novērtēt šo patiesību, šo tīro ūdeni, kas mums ir dots, un turēties tikai un vienīgi pie mums īpaši dotās gaismas!

Ja piedzīvotais nav pilnīgā saskaņā ar Dieva Vārdu, tad tie ir maldi.

Elena Vaita

1857. gada 6. jūlijā Ulisā, Pensilvānijā, redzēju šādu ainu. Tā atklāja pastāvēšanas apstākļus N. un citās Ņujorkas štata vietās.

Brāļiem Ņujorkas štata draudzē bija tik daudz pārbaudījumu, kuri nav Dieva rokas darbs, ka draudze ir pazaudējusi spēku un nezina, kā to atgūt. Citam uz citu izzudusi mīlestība, un valda apsūdzētājs un apvainotājs gars. Par tikumu uzskata atrast otrā kaut ko nepareizu un tad to parādīt ļaunāku, nekā tas ir patiesībā. No sirds ir izskausta līdzjūtība un mīlestība uz brāļiem. Dažu reliģija pastāvējusi kļūdu meklēšanā, uzlasot visu, kas šķiet nepareizs, kamēr ir iznīcinātas dvēseles cēlās jūtas.

Domas ir jāpaceļ, lai tās kavētos pie mūžīgām ainām – pie Debesīm, to bagātībām un godības, un Bībeles patiesībās jāgūst salds un svēts mierinājums. Domas jābaro ar Dieva Vārdā sniegtajiem dārgajiem apsolījumiem, un tajos jāsmēļ prieks. Tām no niekiem jāpaceļas pie svarīgām, mūžīgām lietām. Bet, ak vai, prāts nodarbojas ar pavisam ko citu! Pieķeras pie sīkumiem. [...] Pastāv naidis, bet viņi to neapzinās. Daži nepareizi domā, ka drīkst norāt nemīlot, uzspiest citiem to, ko paši uzskata par pareizu, bez tam ne tikai bez saudzības izturēties pret viņu jūtām, bet arī ar iznīcinošu spēku apspiest visus pretošanās mēģinājumus.

Es redzēju, ka daudzi Ņujorkā ir tik ļoti norūpējušies par saviem brāļiem, lai viņi staigātu pareizi, ka paši savu sirdi atstājuši novārtā. Viņi baidās par saviem brāļiem, ka tie nav iekarsušies un atgriezušies, aizmirstot, ka pašiem ir nepareizības, kas jāizlabo. Ar savām nesvētajām sirdīm viņi mēģina izlabot savus brāļus. Vienīgais ceļš, kā brāļi un māsas Ņujorkā var celties, ir – katram uzmanīgi vērot sevi un savest kārtībā

Strādājiet katrs pie sevis, iekarsieties un atgriezieties, un, kad visas zināmās kļūdas ir izlabotas, tad ticiet, ka Dievs jūs pieņem. Neskumstiet, bet paļaujieties uz Dieva apsolījumiem! Uzticīgs ir, kas jūs aicinājis, Viņš arī darīs.

TIESĀŠANA DRAUDZĒ

savu sirdi. Ja tu skaidri redzi savā brālī grēku, nečuksti to citiem, bet mīlestībā uz brāļa dvēseli, ar līdzcietības un līdzjūtības pilnu sirdi stāsti viņam pašam viņa kļūdu. Tālāko atstāj viņam un Kungam! Tā tu esi izpildījis savu pienākumu. Spriedums tev nav jāizsaka.

Brāļu ierobežošana, nosodišana un notiesāšana kļuvusi par pārāk parastu lietu. [...] Ja katrs nokārtotu savas sirds stāvokli, tad brāļiem sastopoties būtu bagātīgi ko liecināt, un liecības plūstu no pārpilnas dvēseles, aizkustinot apkārtējos ļaudis, kas netic patiesībai. Dieva Gara parādīšanās sacītu viņu sirdij, ka viņi ir Dieva bērni. Mūsu mīlestībai citam uz citu jābūt redzamai visiem. Tai būs ietekme.

Es redzēju, ka draudzes Ņujorkā varētu celties. Strādājiet katrs pie sevis, iekarsieties un atgriezieties, un, kad visas zināmās kļūdas ir izlabotas, tad ticiet, ka Dievs jūs pieņem. Neskumstiet, bet paļaujieties uz Dieva apsolījumiem! Meklējiet Viņu čakli un ticiet, ka Viņš jūs pieņem. Daļa no darba ir ticēt. Dieva apsolījumi ir uzticami. Pieaudziet ticībā!

Brāļi Ņujorkā var pieaugt tikpat labi kā citās vietās, viņi var dzert no Dieva pestīšanas. Viņi spēj strādāt saprātīgi un katrs gūt sev piedzīvojumus Patiesā Liecinieka vēstī laodīkiešiem. Draudze jūt, ka ir pakritusi, bet nezina, kā celties. Dažu nolūki var būt ļoti labi, viņi var atzīt grēkus, tomēr es redzēju, ka viņus novēro ar aizdomām, ka viņus apvaino par Kunga Vārda pārkāpējiem, kamēr viņi zaudē brīvību un pestīšanu. Viņi neuzdrošinās izteikt savas sirds jūtas, jo viņus novēro. Dievam patīk, ka Viņa ļaudis Viņu bīstas un cits citam uzticas.

Es redzēju, ka daudzi sev par labu izmanto Dieva atklātās kļūdas un grēkus citu dzīvē. To, kas parādīs

atklāsmē, viņi uztvēruši galējā nozīmē un tad pastāvējuši pie šiem uzskatiem, vājinot draudzes ticību tam, ko Dievs rādījis, un padarot draudzi mazdūšīgu. Brālim pret brāli jābūt maigas līdzjūtības pildītam. Pret otra izjūtām jābūt smalkjūtīgam. Vissmalkākais un vissvarīgākais darbs, kāds jebkad ir darīts, ir pieskarties otra kļūdām. Brāļiem tas jādara ar dziļāko pazemību, nopietni pārdomājot pašiem savu vājumu, lai arī paši netiktu kārdināti.

Es redzēju lielo upuri, ko Jēzus pienesā cilvēku atpirkšanai. Viņš neturēja Savu dzīvību par pārāk dārgu, lai to upurētu. Jēzus teica: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis." Redzot savu brāli maldāties, vai tu jūti, ka viņa glābšanai esi gatavs atdot savu dzīvību? Ja tā, tad tu drīksti viņam tuvojies un aizskart viņa sirdi. Tieši tev tad jāapmeklē šis brālis. Bet ir nožēlojama patiesība, ka daudzi, kas sevi apliecina par brāļiem, nav labprātīgi upurēt kādu no saviem uzskatiem vai spriedumiem, lai glābtu brāli. Citam uz citu ir pārāk maz mīlestības. Redzams patmīlīgs gars.

Draudzē ienākusi mazdūšība. Viņi mīl pasauli, savas fermas, savus lopus utt. Tagad Jēzus aicina viņus atraisīties, lai krātu mantu Debesīs, pirktu zeltu, baltas drēbes un acu zāles. Tās ir dārgas mantas. To īpašnieks varēs ieiet Dieva valstībā.

Dieva ļaudīm jādarbojas saprātīgi. Viņi nedrīkst apmierināties, pirms nav atzīts katrs zināmais grēks, tad viņu pienākums un priekštiesība ir ticēt, ka Jēzus viņus pieņems. Nedrīkst sagaidīt, lai citi izlauztos caur tumsu un uzvarētu viņu vietā, tā ka viņi varētu tikai priecāties. Šāda laime ilgs tikai līdz sapulces noslēgumam. Bet Dievam jākalpo, vadoties no pamatlīkumiem un ne no jūtām.

Rītos un vakaros iegūstiet uzvaru sev savās ģimenēs! Lai jūsu ikdienas

darbs jūs no tā neattur. Ņemiet laiku lūgšanām un lūdzot ticiet, ka Dievs jūs dzird. Lai jūsu lūgšana ir savienota ar ticību. Ne vienmēr jūs saņemsiet tūlītēju atbildi, bet tā tiek pārbaudīta ticība. "Uzticīgs ir, kas jūs aicinājis, Viņš to arī darīs." Ejiet pa ticības šauro dēli, pilnīgi uzticieties Kunga apsolījumiem! Uzticieties Dievam, kad ir tumsa! Tad ir laiks, lai ticētu. Bet jūs bieži jūtām ļaujat valdīt pār sevi. Nesajūtot Dieva Gara iepriecinājumu un atbalstu, jūs meklējat vērtību sevī un, to neatraduši, krītat izmisumā. Jūs pietiekami neuzticaties Jēzum, dārgajam Jēzum. Jums Viņa vērtība nav viss, viss. Ar vislabāko, ko varat darīt, jūs nenopelnīsiet Dieva labvēlību. Tā ir Jēzus vērtība, kas jūs glābs, Viņa asinis jūs tīrīs. Bet jums jāpūlas. Jums no savas puses jādara viss iespējamais. Iekarsies un atgriezies, tad ticī!

Nesajauc jūtas ar ticību! Tās ir atšķirīgas. Ticība jāvingrina. [...] Ticiet, ticiet! Lai jūsu ticība satver svētības, un tās būs jūsu. Jūtām nav saistības ar šo ticību. Kad jūsu ticība atnesusi sirdij svētības un jūs par tām priecājaties, tad tā vairs nav ticība, bet jūtas.

Dieva ļaudīm Ņujorkā droši jāceļas, jāiziet no tumsas un jāļauj savai gaismai spīdēt. Viņi stāv tieši Dieva darbam ceļā. Viņiem jāļauj trešā eņģeļa vēstij darīt savu darbu viņu sirdī.

Brāļi, jūsu garās, neticīgās lūgšanas Dievu apkauno. Novērsieties no pašu nevērtības un paaugstiniet Jēzu. Runājiet par ticību, gaismu un Debesīm, un jums būs ticība, gaisma, mīlestība, miers un prieks Svētajā Garā.

*(Elena Vaita. "Liecības draudzei"
1. sēj., 164. – 169. lpp.)*

ELLIŠKĪGĀ IZMEKLĒŠANA

Oļegs Bokovs – Kijivas
(Ukraina) draudzes
“Upstream Church”
mācītājs, blogeris

Originālais
video krievu
valodā:

Kā jums šķiet, cik no kapsētās apglabātajiem ir bijuši labi cilvēki, bet cik ļauni un bezdievīgi? Pēc vairuma ticīgo domām, pēdējie no minētajiem ir nonākuši baisā vietā, ko dēvē par elli, tur viņi šai pašā brīdī cieš mokas, dēmonu ielenkti, un tur viņiem jāpavada visa mūžība. Jā, dzirdot par verdošiem katliem, ciešanām uguns liesmās un nebeidzamām mokām, ļaudis reaģē dažādi. Vieni izbailēs metas izsūdzēt grēkus, citi sāk ienīst Dievu par Viņa cietsirdību, bet trešie gluži vienkārši smejas, jo uzskata šos stāstus par viduslaiku fantāzijām.

Bet kas gan notiek patiesībā? Vai tiešām Dievs ir tik nežēlīgs, ka veselu mūžību mocīs grēciniekus ugunī? Vai varbūt Viņa taisnīgums patiesām pieprasa tik skarbu atmaksu? Un kā tas viss samērojams ar Viņa pašuzupurīgo mīlestību, kura pasaulei tika atklāta pie Golgātas krusta?

Jautājums par grēcinieku likteni ir ārkārtīgi svarīgs, jo uz spēles ir paša Dieva reputācija. Kas tad ir mūsu Radītājs – mīlošs Tēvs, taisnīgs tiesnesis vai cietsirdīgs despots? Lūkosim tik skaidrībā!

Šajā rakstā uzzināsim, kurp pēc nāves dodas grēcinieki, kur ir paslēpta Istā elle un kāpēc tur šodien nav uguns, tāpat uzzināsim, vai ir

tiesa, ka elli pārvalda sātans, vai pastāv šķīstītava un vai no tās var nokļūt paradīzē. Tiksīm skaidrībā, kas ir Bibēlē minētās elles ugunis¹ un kāpēc tās nevajadzētu sajaukt ar elli; kā izskaidrot Radītāja nežēlību, nolemjot Savu radību mūžīgām mokām; cik dvēseles tieši šobrīd cieš elles šausmas; kā tas nākas, ka apustuļi nesludināja par bezgalīgām ciešanām un kāpēc Bībeles vēsts par elli nemaz nelīdzinās tai, kādu sludina liels skaits mācītāju visā pasaulē. Mūsu pētījuma noslēgumā jūs uzzināsim šokējošu patiesību par Dieva raksturu un visu grēcinieku likteni, bet esiet uzmanīgi, jo tas, ko uzzināsim, var uz visiem laikiem izmainīt jūsu dzīvi!

Ceļojums uz elli

23 minūtes. Tieši tik ilgu laiku Bills Vīze, spriežot pēc viņa paša izteikumiem, pavadīja neciešamo elles šausmu vidū. 1998. gada 2. novembrī Bills ar sievu viesojās kāda tuva drauga namā. Mājās viņi atgriezās ap vienpadsmitiem vakarā un drīz vien devās pie miera. Piepeši trijos naktī vīrietis sajuta, kā kāds neredzams spēks pasviež viņu augšup. Tūlīt pēc tam viņš izkrita cauri zemei pazemē un attapās vietā, kas līdzinājās cietuma kamerai. Bills stāstīja, ka gulējis zemē pilnīgi bez spēka. Tur bija neciešami karsti. [...] Tad viņš izdzirdēja daudzu ļaužu balsis saucam pēc palīdzības. Šie

¹ Skat., piem., Mt. 5:22, 29; Mt. 18:9; Mk. 9:47; Lk. 12:5. Tur, kur 1965. gada tulkojumā lietots vārdu savienojums “elles ugunis”, krievu valodā lietots “геенна огненная” (Sinodālajā tulkojumā, arī Kulakova tulkojumā), bet angļu valodā “hell fire” (KJV). Grieķu valodā šajā vietā lietots γέενναν (geennan) τοῦ (tou) πυρός (pyros). – Tulk. piez.

kliedzieni dardīja viņu vai traku, un tajā brīdī viņš beidzot saprata, ka ir nokļuvis ellē. Apkārt valdīja tumsa. Bills atskatījās un labajā pusē ieraudzīja mirgojošu gaismu. Šo gaismu radīja liesmas, kuras laužās ārā no milzu krātera. Piegājis pie šīs uguns bedres, viņš ieraudzīja uguns stihijā mokāmiem neskaitāmu daudzumu ļaužu. Tie visiem spēkiem centās izkļūt no liesmām, bet velti. [...] Izejas nebija, nebija nekādas jēgas, nekādas cerības, tikai kliedzieni, bailes un mokas, kas turpināsies mūžīgi.

Negaidot kāds satvēra Billu un sāka vilkt uz augšu cauri tādām kā tunelim. Tas izrādījās Jēzus. Bills acumirkli izjuta atvieglojumu un tūlīt pat pajautāja: “Kāpēc Tu nosūtīji mani uz šo šausmīgo vietu?” – “Tāpēc, ka daudzi netic elles realitātei. Tev ir jāiet un jāstāsta par visu to, ko tu šeit ieraudzīji,” atbildēja Jēzus.

Drīz vien Bills atgriezās savā ķermenī un atvēra acis. Bija 23 minūtes pāri trijiem naktī. Tai pašā brīdī elles šausmas atgriezās viņa apziņā, un viņš sāka pilnā balsī kliegt. Billa sieva Anete, ieraudzījusi panikā kliecējošo vīru guļam viesistabā uz grīdas, ārkārtīgi izbijās. Pēc kāda laika Bills nomierinājās un pilnībā atguvās. Pārdomājot notikušo, viņš nolēma uzrakstīt grāmatu par savu ceļojumu uz elli, kur visās detaļās atklās šai vietā piedzīvotās un redzētās šausmas.²

Šādu un līdzīgu stāstu internetā ir daudz. Tos lasot, prātā ieskanas gluži loģisks jautājums: “Vai tas ir

² Atstāsts ir īsināts, izlaižot atsevišķus notikumus, kuri varētu atstāt pārāk nomācošu iespaidu uz lasītāju. – Tulk. piez.

taisnīgi?” Skaidrs, ka tad, ja runa ir par sērijveida slepkavām vai pie varas nokļuvušiem maniakiem – tādiem kā Josifs Staļins, kurš ar NKVD rokām iznīcināja miljoniem savas valsts pilsoņu, vai kā Hitlers, kurš bez jebkādam emocijām deva pavēles izveidot koncentrācijas nometnes un nogalināt gāzes kamerās nevainīgus ebreju bērnus –, cilvēka prāts ir gatavs akceptēt šāda veida sodu. Bet ko lai saka par tiem, kuri ir dzīvojuši apzinīgu, kārtīgu dzīvi, bijuši priekšzīmīgi darbinieki, labi tēvi vai mātes, bet diemžēl nav vēlējušies ticēt Jēzum? Kā ar tiem, kuri sekoja Jēzum, bet neizturēja, padēvās un pusceļā nokāpa no šaurā ceļa? Vai tiešām fašisti, komunisti, teroristi tiks sodīti tieši tādā pašā veidā kā labi, bet vienkārši neticīgi cilvēki? Vai viņi visi kopā mūžīgi mūžos degs ellē? Vai tiešām šai dzīvē pielautās kļūdas tiks cilvēkam nebeidzami, dienu pēc dienas piedzīvot to, ka dēmoni plēsīs gabalos viņa dvēseli un mocīs neizdziestošā ugunī? Kāpēc saiknes zaudēšana ar Dievu – mūžīgās dzīvības avotu – novedīs pie mūžīgām ciešanām, nevis pie pilnīgas dzīvības izbeigšanās, kas būtu daudz loģiskāk un taisnīgāk?

Elles jēdziens ir atrodams tieši Bibēlē, un tāpēc tikai un vienīgi Bībele var viest skaidrību šajā jautājumā. Gudrs kristietis nesāks ticēt Billa vai kāda cita vārdiem, nesalīdzinot viņu teikto ar Grāmatu Grāmatas vārdiem. Tieši to mēs tagad darīsim. Sagatavojieties, mums ies patiešām karsti!

Elles ugunis

Loģiski būtu iesākt mūsu izpēti ar šādu jautājumu: “Vai Bibēlē vispār ir atrodams apgalvojums, ka grēcinieki degs ugunī?” Daži kristieši māca, ka Dievs ir tik labs un žēlsirdīgs, ka principā nav spējīgs nodarīt sāpes kādam no Saviem radījumiem. Tas nozīmētu, ka glābti tiks pilnīgi visi, pat tie, kuri ir klaji pārkāpuši Dieva likumus un nolieguši Dievu visu savu mūžu. Tas skan dievbijīgi un pievilcīgi, taču Jēzus par šo tēmu ir izteicies pilnīgi skaidri. Lūk, Viņa vārdi: “Tad nu tā, kā nezāli salasa un ugunī sadedzina, tā arī notiks pasaules pastarā galā. Cilvēka Dēls izsūtīs Savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa valstības visas apgrēcības

un tos, kas dara netaisnību, un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.” (Mt. 13:40–42) Šie panti atklāj mums trīs svarīgas patiesības:

- visi tie, kas dara netaisnību, pilnīgi noteikti atbildēs par savu rīcību,
- viņi tiks iemesti ugunī,
- tas notiks pasaules noslēgumā – pēc Kristus otrās atnākšanas.

Ko tas nozīmē mūsu pētījuma kontekstā? Pirmkārt, grēcinieki tiešām degs ugunī, Jēzus to pasaka gluži nepārprotami. Otrkārt, tas nenotiek šajā brīdī, mirušo dvēseles šobrīd nedeg ugunī, netaisnie saņems uguns sodu tikai pēc Kristus otrās atnākšanas un ne ātrāk, pirms būs notikusi tiesa pār šiem ļaudīm. Šo patiesību redzam viscaur Jēzus mācībā.

Aplūkosim vēl kādu Kristus līdzību! “Bet, kad Cilvēka Dēls nāks Savā godībā un visi eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla. Un visas tautas tiks sapulcētas Viņa priekšā; un Viņš tās šķirs, kā gans šķir avis no āžiem, un tiks avis pa Savu labo, bet āžus pa kreiso roku. [...] Tad Viņš arī sacīs tiem, kas pa kreiso roku: eita nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. [...] Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.” (Mt. 25:31–33, 41, 46) Te Jēzus mums atklāj vairākas interesantas detaļas:

1) uguns, kurā nonāks netaisnie, nosaukta par “mūžīgu” (pie šī jautājuma vēl atgriezīsimies);

2) šī uguns sākotnēji bija paredzēta nevis cilvēkiem, bet velnam un viņa eņģeļiem. Tātad, ja kāds cilvēks arī nonāks šai ugunī, tad tās būs viņa paša izvēles sekas, Dievs to nav gribējis;

3) šai līdzībā Jēzus skaidri norāda, ka grēcinieki ugunī nonāks tikai pēc tam, kad Viņš atgriezīsies godībā kopā ar Saviem eņģeļiem. Resp., Dieva uguns tiesa nav cilvēka pēcnāves stāvoklis, bet notikums, kurš pieliks punktu šīs sāpju un ciešanu pilnās pasaules eksistencei.

Tāpēc, ja elle patiešām pastāv, tad, vadoties pēc Bībeles mācības, šodien tur nav nevienas dvēseles.

Pag, bet kurp tad pēc nāves dodas grēcinieku dvēsele? Tas ir labs jautājums, kurš noved pie nākamā

jautājuma: “Kas notiek ar cilvēku pēc nāves?” Bībele māca, ka nomirstot cilvēks atrodas miegam līdzīgā bezapziņas stāvoklī. Būdam šādā stāvoklī, viņš neko neredz, neko nejūt un neko nezina. “Dzīvie vismaz vēl zina, ka viņiem ir jāmirst, nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairs ko algas gaidīt; pat viņu piemiņa aizmirstas. Tiklab laiks mīlēt, kā ienīst un dzīves iekārēs degt viņiem jau sen pāri, un mūžībā viņi nepiedalās vairs ne pie kā, kas norisinās zemes virsū.” (Sal. māt. 9:5, 6) Par mirušo stāvokli Raksti nešaubīgi apliecina: mirušie neko nezina, jo viņi dus pīšļos. Bez tam Dieva Vārds apliecina, ka šis miegs neturpināsies mūžīgi ne taisnajiem mirušajiem, kuri augšāmcelsies Kristus otrajā atnākšanā, ne arī netaisnajiem mirušajiem – “Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam.” (Jn. 5:28, 29), “Un daudzi no tiem, kas dus zemes pīšļos, uzmodīsies: citi mūžīgai dzīvībai, citi mūžīgam negodam un kaunam.” (Dan. 12:2)

Dieva noliktajā dienā mirušie celsies augšā un tikai tad saņems no Dieva savu algu – citi mūžīgo dzīvību, bet citi – mūžīgu negodu un kaunu.

Un tā, šajā brīdī visi mirušie atdusas pīšļos, tāpēc mūs nevar pārsteigt fakts, ka tieši šajā brīdī neviens necieš mokas elles ugunīs. Mirušo dvēsele, runājot Bībeles vārdiem, gul. Svarīgi precizēt, ka Bibēlē ar vārdu “dvēsele” nav apzīmēta kāda nemirstīga substance, kā tas ir filozofa Platona izpratnē, bet gan pats cilvēks. Rakstos nekur nav sastopama doma, ka bezmiesīgas grēcinieku dvēseles mocīsies elles ugunīs. Mūsu pētījuma gaitā centīsimies šo Bībeles skatījumu atspoguļot iespējami skaidri. Bet pirms tam ir būtiski sniegt atbildi uz vēl kādu ļoti svarīgu un ne mazāk interesantu jautājumu: “Vai elli pārvalda sātans?”

*(Tulkoja Anitra Roze.
Turpinājums nākamajā numurā.)*

Originālais video krievu valodā: https://youtu.be/ojH20oIntT0?si=gLUQSQOvoAfq_B5

IEGUVUMI NO PRETIEKAISUMA DIĒTAS

Pašlaik par jēdzienu “iekaisums” ir daudz diskusiju. No jauniem zinātniskiem atklājumiem līdz slavenībām un sociālo mediju ietekmētājiem, šķiet, visi runā par šo ķermeņa procesu un tā potenciālo ietekmi uz mūsu veselību.

“Iekaisumu veicinošs” ir specifisks termins, ko arī tu, iespējams, esi dzirdējis. Šis termins apzīmē ar vecumu saistītu, pastāvīgu zemas pakāpes iekaisuma palielināšanos asinīs un audos, kas ir spēcīgs riska faktors daudziem stāvokļiem un slimībām.

Tātad – vai pretiekaisuma diēta var palīdzēt samazināt iekaisumu? Apskatīsimies!

KAS IR IEKAISUMS?

Kad mūsu ķermenis tiek ievainots vai sastopas ar infekciju, tas aktivizē aizsardzības mehānismu, lai sevi pasargātu. Tas tiek darīts, dodot norādījumus mūsu šūnām, lai tās cīnītos pret iebrucēju. Šis cīņas process izraisa iekaisumu, kas bieži izpaužas kā pietūkums, apsārtums un sāpes. Īsāk sakot, iekaisums ir ķermeņa dzīšanas zīme neatkarīgi no tā, vai tas ir nobrāzts celgals vai saaukstēšanās.

Ja iekaisums ilgāku laiku nepāriet, tad to sauc par hronisku. Tas var liecināt par tādām veselības problēmām kā artrīts, sirds saslimšana, diabēts, demence vai citi autoimūni traucējumi. Hroniska iekaisuma pazīmes un simptomi var ilgt no vairākiem mēnešiem līdz pat gadiem, un tie ietver:

- 1) ilgstošas sāpes,
- 2) hronisku nogurumu vai bezmiegu,
- 3) locītavu stīvumu,
- 4) ādas problēmas,
- 5) paaugstinātus asins marķierus (piemēram, C-reaktīvais proteīns),
- 6) kuņģa-zarnu trakta problēmas (aizcietējums, caureja, skābes reflukss),
- 7) depresiju, trauksmi un garastāvokļa traucējumus,
- 8) neparedzētu svara pieaugumu vai zudumu,
- 9) biežas saaukstēšanās vai gripu.

KĀDA NOZĪME IR DIĒTAI?

Saikne starp pārtiku un iekaisumu ir ļoti atpazīstama. Kopumā dažas pārtikas sastāvdaļas var aktivizēt imūnsistēmu, ražojot iekaisumu veicinošus citokīnus (mazus proteīnus, kas ir svarīgi šūnu komunikācijā) vai samazinot iekaisumu – ražojot pretiekaisuma citokīnus.

Iekaisumu veicinoša diēta ilgtermiņā var pavairot iekaisumus mūsu ķermenī. Tāda veida diētās parasti ir maz svaigo produktu, piemēram, augļu, dārzeņu vai pilngraudu produktu, savukārt ir daudz ceptu un eļļā gatavotu produktu, pievienotu cukuru, kā arī sarkanās un apstrādātās gaļas.

Savukārt pretiekaisuma diēta ir saistīta ar mazāku iekaisumu organismā. Nav vienas noteiktas

pretiekaisuma diētas. Divi ļoti, atzīti, pierādījumos balstīti piemēri ir Vidusjūras diēta un Diētiskās pieejas, lai apturētu paaugstinātu asinsspiedienu (DASH).

Pretiekaisuma diēta parasti ietver šādus elementus:

1) augsts antioksidantu saturs. Šie savienojumi palīdz organismam cīnīties ar brīvajiem radikāļiem vai nestabiliem atomiem, kas lielos daudzumos ir saistīti ar tādām slimībām kā audzējs un sirds slimības. Labākais veids, kā lietot antioksidantus, ir ēst daudz augļu un dārzeņu. Pētījumi rāda, ka saldēti, žāvēti un konservēti augļi un dārzeņi var būt tikpat ļoti kā svaigi;

2) augsts “veselīgo”, nepiesātināto taukskābju saturs. Mononepiesātinātie tauki un omega-3 taukskābes ir atrodamas zivīs, sēklās, riekstos un augu eļļās (olīvēļļā un linsēklu eļļā);

3) daudz šķiedrvielu un prebiotiku. Burkāni, ziedkāposti, brokoļi un lapu zaļumi ir labs šķiedrvielu avots. Prebiotikas veicina labvēlīgo mikroorganismu augšanu mūsu zarnās, un tās var iegūt no sīpoliem, puraviem, spargēļiem, ķiplokiem, banāniem, lēcām un pākšaugiem;

4) zems pārstrādātās pārtikas daudzums. Tā satur rafinētus ogļhidrātus (konditorejas izstrādājumi, pīrāgi, ar cukuru saldināti dzērieni, eļļā cepta pārtika un apstrādāta gaļa).

REIMATOĪDAIS ARTRĪTS, DEMENCE, DEPRESIJA

Nav viennozīmīgu pierādījumu par pretiekaisuma diētu nozīmi reimatoīdā artrīta sāpju ārstēšanā. Nesenā 2021. gada sistemātiskā pārskatā (kurā pētnieki rūpīgi sagrupē un pārbauda pieejamos pierādījumus par šo tēmu) tika atklāts, ka, salīdzinot ar citām diētām, pretiekaisuma diētas izmantošana cilvēkiem ar reimatoīdo artrītu var ievērojami samazināt sāpes. Tomēr pārskatā iekļautajos 12 pētījumos bija augsts neobjektivitātes risks – iespējams, tāpēc ka cilvēki zināja, ka ēd veselīgu pārtiku, pārliecība par pierādījumiem bija zema.

Iekaisums ir cieši saistīts ar neirodeģeneratīvu slimību (piemēram, Alzheimeras slimības un ar to saistītās demences) attīstību, un pierādījumi liecina, ka pretiekaisuma diētas varētu palīdzēt aizsargāt smadzenes.

2016. gada pārskats parādīja, ka pretiekaisuma diēta var aizsargāt pret kognitīviem traucējumiem un demenci, taču ir nepieciešami turpmāki lieli, kontrolēti pētījumi. 2021. gada pētījumā trīs gadus tika sekots 1059 cilvēkiem, un tika novērota viņu diēta. Pētnieki ziņoja, ka tiem, kuriem ir lielāks iekaisuma diētu veicinošs uzturs, ir palielināts demences attīstības risks.

Iekaisums ir saistīts arī ar garīgo veselību, jo cilvēki, kas ēd iekaisumu veicinošas diētas uzturu, vairāk ziņo par depresijas simptomiem. Diēta ir dzīvesveida pieejas pamatelements trauksmes un garīgās veselības pārvaldīšanai.

Plašāk 2021. gada pārskata dokumentā tika aplūkoti jaunākie pētījumi, kas saistīti ar pretiekaisuma diētām un to ietekmi uz iekaisuma mazināšanu, kas saistīta ar novecošanos. Tika konstatēts, ka savienojumi, kas parasti sastopami pretiekaisuma diētās, var palīdzēt mazināt iekaisuma procesu, kas rodas no slimībām un neveselīga uztura.

KĀ IR AR KURKUMU?

Sociālajos medijos un vitamīnu plauktos iecienītā kurkuma tiek reklamēta kā tāda, kam ir pretiekaisuma iedarbība. Tas ir saistīts ar īpašu savienojumu, ko sauc par kurkumīnu un kas piešķir kurkumai raksturīgo dzelteno krāsu. Pētījumi liecina, ka kurkumīns cilvēka organismā var darboties kā pretiekaisuma līdzeklis, taču trūkst augstas kvalitātes klīnisko pētījumu. Lielākā daļa esošo pētījumu ir veikti laboratorijas apstākļos, izmantojot šūnas vai dzīvniekus. Tāpēc nav skaidrs, cik daudz kurkumīna ir nepieciešams, lai redzētu pretiekaisuma priekšrocības, un cik labi mēs to absorbējam.

Kopumā kurkumas pievienošana ēdienam var sniegt jūsu ķermenim zināmu labumu veselībai, taču nevajadzētu paļauties uz to, lai novērstu vai ārstētu slimības.

DROŠA ĒŠANA

Iekaisums ir svarīgs faktors saiknei starp uzturu un daudziem veselības stāvokļiem. Pretiekaisuma diētas izmantošana tiek uzskatīta par drošu, tā var atbalstīt veselību un novērst turpmākas hroniskas slimības. Ja meklējat pielāgotu uztura padomu vai pretiekaisuma ēdienreīžu plānu, vislabāk ir runāt ar akreditētu praktizējošu dietologu.

*Sagatavoja LDS Veselības
kalpošanas nodaļa*

PIRMĀS PAVASARA GĀRSAS IMUNITĀTES DZĒRIENS

* Ogas pēc izvēles (man bija saldētas ērkšķogas, kuras sasildīju siltā ūdenī)

- * Smiltsērķšķu sula
- * Pavasara gārša
- * Ingvera sakne
- * Čia sēklas
- * Dateles

Visas sastāvdaļas sablendē, un dzēriens ir gatavs. Uz veselību!

*Recepti iesūtīja Guna Saulīte,
foto: Guna Saulīte.*

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Inga Zefelde

Mūsdienu pilsēta: kāda tā ir? Kādu jūs redzat pilsētu šodien?

Mēs redzam, cik ļoti tehnoloģiju attīstība un cilvēku veidotās lietas uzlabo mūsu dzīves kvalitāti tik daudzās dažādās jomās. Pilsētas ir kļuvušas par centrālajiem punktiem, kur pulcējamies, lai saņemtu medicīnisko palīdzību, lai atrisinātu kādu problēmu policijas iecirknī, lai mūsu bērni iegūtu izglītību skolās, lai iegādātos pārtiku vakariņām vai visai nedēļai, kur dodamies arī izklaidēties – atslābināties no sava darba skrējiena, un lielai daļai no mums arī darba vieta ir pilsētā. Mēs varam uzskaitīt tik daudz labu lietu pilsētā, arī mūsu draudzes ir izvietotas šajos sabiedriskās dzīves centros.

Palūkosimies uz ēkām! Pilsētās arvien biežāk ieraugām augstceltnes, ne tikai piecstāvu ēkas tepat Talsos vai deviņu un vairāk stāvu ēkas, piemēram, galvaspilsētā Rīgā. Arī torņus. Bet citur pasaulē? Tur atrodas augstceltnes, kuras aplūkojot bieži vien aizraujas elpa – skaties no zemes augšup uz ēkām, kas sniedzas pretī debesīm! 100 augstākās ēkas pasaulē sasniedz 338 m līdz 828 m lielu augstumu (tie ir 54 līdz 163 stāvi). Cilvēkiem patīk būt augstumos. Šajās ēkās pārsvarā izvietotas viesnīcu telpas un biroji. Ir arī dzīvojamās rezidences, dzīvokļi. Bet neatkarīgi no telpu izmantojuma tajās ik dienas uzturas neiedomājami liels skaits cilvēku – cilvēki, kas nepārtraukti pāiet cits citam garām, kas nepazīst cits citu, nezina, kas dzīvo aiz sienas,

nepazīst cilvēkus, kas strādā blakus birojā. Iespējams, ik dienas kāds kādu satiek liftā – bet vai viņi zina cits cita vārdu? Ja šī cilvēka kādu dienu liftā kā ierasts nebūtu, vai tas tiktu pamanīts?

Nemaz nav tālu jāmeklē! Arī mums mūsu pilsētā varu uzdot šos jautājumus. Vai tu pazīsti savu kaimiņu? Vai zini, kas notiek ar cilvēkiem, ar kuriem tu dzīvo vienā kāpņu telpā? Pretējās durvīs? Vai tu pasveicini cilvēku, kuru satiec savā kāpņu telpā? Vai jūs aprunāties? Kas nav mazāk būtiski – vai jūti, ka apkārtējiem rūpi tu, vai viņiem interesē (un daudziem interesē), kas notiek tavā dzīvē, kā jūties tu, kā klājas tev, kas nepieciešams tev? Cik cilvēku ik dienas jūtas vientuļi, atstāti?

Jāatzīst, liela nozīme, protams, ir mentalitātei. Mēs, latvieši, sargājam savas robežas, vēsturiski mūsos ir šis paš aizsardzības instinkts, mēs uzreiz neuzticamies cilvēkiem. Mūsu vēstures lapaspusēs ir daudz ierakstu par to, kā dzīve tautu ir situsi, un mēs tik viegli neatveramies komunikācijai.

Vienmēr pastāv raksturu šķautnes, ne visiem ir viegli pieiet pie otra cilvēka, lai vienkārši uzsāktu sarunu par to, kā tad iet. Pati par sevi arī varu teikt to pašu – esmu atvērta, kad mani iepazīst, jā, es esmu laipna arī pret svešiniekiem. Paldies Dievam, ka Viņš ir devis manā raksturā īpašības, kas neliek citiem justies liekiem, viesmīlību. Bet, ja man jāpaskatās uz to, cik gatava esmu būt kā atvērta grāmata katram, ko satieku, – nu nē! Un tas ir normāli. Iespējams,

daudzi no mums ir šādi – laipnība nenozīmē būt labākajam draugam. Tas nemaz nebūtu iespējams – būt labākajam draugam visiem. Jo mums ir tikai Viens, kurš ir visu labākais Draugs, uz šo statusu mēs nemaz nepretendējam. Tomēr Dieva Vārdā teikts: “Ja iespējams, no savas puses turiet mieru ar visiem cilvēkiem.” (Rom. 12:18)

Bet, iespējams, tepat kaimiņos ir kāds paziņa, kam iet grūti, kāds, kurš nezina, kā pabarot savu ģimeni, kāds, kurš zaudējis darbu, kāds, kuru ievainojusi kāda kaite. Talsos pēc 2024. gada 1. janvāra datiem dzīvo 9341 iedzīvotājs, Ventpilī – 36 198, Jelgavā – 61 000, Tukumā – 16 500, Cēsīs – 15 000, Rīgā – 609 500. Pēdējā desmitgadē pilsētu iedzīvotāju skaits ir pieaudzis. 2020. gadā pēc ANO datiem pilsētās dzīvoja vairāk nekā 55 % pasaules iedzīvotāju, un paredzams, ka šī tendence turpināsies. Neskatoties uz cilvēku blīvumu pilsētās, ievērojama iedzīvotāju daļa piedzīvo vientulību. Amerikas Sarkanā Krusta aptauja noskaidrota, ka vairāk nekā 20 % pieaugušo ASV bieži vai vienmēr jūtas vientuļi. Vientulība vairāk ietekmē noteiktas pilsētu iedzīvotāju grupas. Seniori, jaunie pilsētas iedzīvotāji, kuri meklē iespējas labākai dzīvei, cilvēki, kuru darbs ir gluži kā visa viņu dzīve (jeb darbaholismā slīgstošie), un tie, kuriem ir ļoti prasīgas (izpildījuma ziņā) darba vietas, bieži vien cieš no vientulības nastas. Vientulība nav tikai fiziska izolācija, tā ir arī sajūta, ka esi atdalīts

Inga Zēfelde no Talsu draudzes

un izolēts no citiem, kas, savukārt, var novest pie tādām nopietnām problēmām kā depresija, trauksme un zems pašvērtējums.

Vientulība ir kas tāds, ko mēs visi kādā brīdī esam piedzīvojuši, ne tā? Tā ir tā smagā sajūta vēderā, kad kāds, kurš tev rūp, ir tālu prom vai kad tu tici, ka nevienam nerūpi. Bet ir būtiski saprast, ka būt vienam nav tas pats, kas justies vientuļam. Reizēm būt vienam ir pat ļoti labi. Es teiktu – izcili.

Arī pats Jēzus nogāja uz klusākām vietām, lai lūgtu vai pavadītu laiku kopā ar Saviem draugiem (Mateja 14:13; Marka 1:35; 6:31). Ir cilvēki, kas daudz laika pavadā vienatnē, bet nejūtas vientuļi. Piemēram, arī es varu teikt, ka man nav grūti būt vienai – kad rakstu, kad plānoju, kad pārdomāju kādas lietas. Arī zinātnieki, kad tie iegrimuši pētījumā, vai mākslinieki, radot mākslas darbu, var būt viens, bet nejūsties vientuļš. Būt vienam vairāk ir kā fizisks stāvoklis tad, kad uz kādu laiku izvēlies pabūt viens. Bet justies vientuļam ir emocionāls stāvoklis. Tas ir tad, kad jūties atsvešinājies, izolēts vai tev trūkst jēgpilnu attiecību ar kādu citu.

Reizēm būt vienam ir labi, piemēram, kad vajadzīgs laiks, lai klusumā ko pārdomātu vai lūgtu. Vientulība, turpretī, parasti liek justies slikti. Vientulība var sekot skumjiem notikumiem, piemēram, radnieka zaudējumam, attiecību pārtraukšanai, smagai slimībai vai bezdarbam. Mēs visi kādā dzīves brīdī esam sajutušies vientuļi, jo mums visiem ir nepieciešamas attiecības ar citiem cilvēkiem, un reizēm šīs attiecības tiek bojātas vai pilnībā sarautas. Tieši tad, kad pēc sāpīgas pieredzes jūtamies vientuļi, mums patiesi ir nepieciešams tāda cilvēka atbalsts, kuram varam uzticēties.

“Zāles” pret vientulību

Vientulības problēma vairākkārt tiek pieminēta Bībelē. Vai zināji, ka Bībelē vārds “viens” parādās ap 118 reižu, bet tas reti nozīmē ‘justies vientuļam’? Lūk, vēl viens interesants fakts: vārds “vientulība” tikai nesen, šajā gadsimtā, ieguva savu nozīmi, un vārdnīcās tas parādījās tikai pēc Otrā pasaules kara. Citiem vārdiem sakot, jēdziens ‘justies vientuļam’ kā mentāla stāvokļa apzīmējums ir salīdzinoši jauns.

Kad lasām Bībeli, mēs sākumā atrodam ļoti svarīgu domu: Dievs nekad nav paredzējis cilvēkiem dzīvot vieniem. Pēc tam, kad Dievs septiņās dienās radīja pasauli, ir rakstīts: “Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs.” (1. Mozus 1:31) Bet bija viena lieta, ko Dievs neatrada par labu: “Un Dievs Tas Kungs sacīja: “Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.”” (1. Mozus 2:18)

Ja pievēršam uzmanību 1. Mozus 1. nodaļai, pamanām, ka visi dzīvnieki radīti grupās: “putni” (1. Mozus 1:19), “zīvis” (1. Mozus 1:21) un “dzīvnieki” (1. Mozus 1:25). Bet cilvēks tika radīts viens (1. Mozus 1:26). Tomēr tas nebija Dieva plāns, ka mēs tā dzīvotu mūžīgi. Dievs zināja, ka vientulība mums nenāktu par labu, tāpēc nolēma radīt mums piemērotu kompanjonu. Tā 1. Mozus 2:22 Bībele stāsta, ka Dievs radīja sievieti no vīrieša ribas. Tad Dievs viņus svētīja un deva tiem pavēli: “Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to [..]” (1. Mozus 1:27, 28)

Kā redzams, vientulība nebija daļa no Dieva sākotnējā plāna cilvēcei. Mēs esam sociālas būtnes. Mēs esam radīti, lai komunicētu ar Dievu un citiem. Mēs esam dzimuši ar iedzimtu spēju radīt sociālās saites. Šīs sociālās saites ar mūsu Radītāju un līdzcivēkiem ir būtiskas mūsu izdzīvošanai. Bet grēks izjauca šo plānu, un tagad mēs jūtamies vientuļi un atrauti no Dieva un citiem.

Tātad, kad runājam par vientulību, jāsaprot, ka tā mūs ietekmē divos būtiskos līmeņos. Pirmkārt, garīgi. Sākotnējais vientulības līmenis, ko cilvēki piedzīvo, ir garīgā vientulība. Kā jau iepriekš minēju, Dievs radīja

mūs attiecībām ar Viņu. Taču diemžēl daudzi cilvēki dzīvo atsvešināti no Dieva un jūtas garīgi vientuļi. Tāpēc, neskatoties uz to, ka apkārt ir citi cilvēki un ka viņiem ir viss, ko vien var vēlēties, viņi jūtas vientuļi. Viņi nesaprot, ka ne nauda, ne manta nespēj aizpildīt šo tukšumu viņu dzīvē. Garīgā vientulība var tikt piepildīta tikai caur personīgām attiecībām ar Dievu. Kad tev ir attiecības ar Dievu, tu vari būt fiziski viens, bet nejūsties vientuļš.

Padomājiet par Jāzēpu! Viņu pārdeva kā vergu, nošķīra no ģimenes un draugiem, aizveda uz nepazīstamu vietu, kur viņš neprata valodu un nezināja paražas. Īsumā – viņš bija viens. Taču Bībelē teikts: “Bet Tas Kungs bija ar Jāzēpu un visam, ko vien tas darīja, lika labi izdoties.” (1. Mozus 39:2) Kaut arī viņš bija viens, viņš nebija vientuļš.

Līdzīgi Jēzu Viņa zemes dzīves pēdējās dienās pameta draugi. Tāpat kā Jāzēps, arī Viņš tika pārdots par naudu. Gandrīz visi, kas Viņam sekoja, no Viņa aizgāja. Jēzus pat sacīja: “Redziet, nāk stunda un ir jau klāt, kad jūs izklīdīsiet katrs savā vietā un Mani atstāsiet vienu. Bet Es neesmu viens, jo Tēvs ir pie Manis.” (Jāņa 16:32) Kāda skarba realitāte, ne tā?

Līdzīgi notika arī apustulim Pāvilam, kurš vajadzības brīdī attapās viens. Viņš teica: “Man pirmo reizi aizstāvoties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši [..]” (2. Timotejam 4:16) Iedomājieties, kā jutās šis patiesības čempions! Tas, kurš bija dibinājis daudzas draudzes, sludinājis daudziem cilvēkiem un daudz ko mācījis, savā tumšākajā stundā jutās viens. Taču viņš rakstīja: “Bet Tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku [..]” (2. Timotejam 4:17) Pāvils, lai arī fiziski viens, nekad nebija vientuļš.

Tāpat kā Jāzēpam, Jēzum un Pāvilam, arī mums var būt īpašas attiecības ar Dievu. Mēs varam dzīvot un staigāt Viņa klātbūtnē katru dienu. Ja mums ir attiecības ar Dievu, mēs, esot kopā ar Viņu, pat situācijās, kurās esam vieni, būsime kopā ar Viņu un nebūsime vientuļi.

Otrkārt, vientulība ir saistīta ar cilvēku attiecībām. Mēs to saucam par “attiecību vientulību”. Neskatoties uz to, ka Ādamam sākotnēji bija ideālas attiecības ar Dievu, viņš

joprojām izjūta nepieciešamību pēc kompānija. Dievs šo vajadzību neignorēja un nesamazināja. Tā vietā Viņš radīja kādu, kura to piepildīja. Dievs zina, ka mums, cilvēkiem, ir vajadzīga kompānija. Vientulība ir kā brīdinājuma signāls. Tāpat kā izsalkums vēsta, ka nepieciešams ēdiens, vientulība vēsta, ka nepieciešama kompānija. “Attiecību vientulība” tiek izārstēta tikai tad, kad veidojam stabilas attiecības ar citiem. Vai zināt ko? Ir vieta, kur to var izdarīt! Protams, to var darīt ģimenē, darbā, skolā vai atbalsta grupiņā. Bet viens no labākajiem veidiem ir draudzē.

Kad Bībele stāsta par draudzi, tā nerunā par ēku, bet gan ticīgo grupu, kuri ir izglābti Jēzus Kristus žēlastībā (1. Pētera 2:9). Tāpēc, raugoties Bībelē, Jaunajā Derībā, kas teikts par draudzi, mēs pamanām, ka runa ir par kristiešu kopienu, kas rūpējas cits par citu, mīl cits citu, uzņem cits citu pie sevis, sveic cits citu, kalpo cits citam, māca cits citu, piedod cits citam, atbalsta cits citu un daudzējādā ziņā palīdz cits citam. Vārdu sakot, viņi ir komanda.

Jā, kalpošana pilsētā sākas ar kalpošanu šeit – kur esam kopā. Reizēm vai pat vairumā gadījumu mēs nenojaušam, ka krīzes, slimības, pāridarījumi, ciešanas un sāpes, trūkums, apmelošanas ir tik ļoti klātesošas man blakus sēdošā cilvēka dzīvē. Jā, tā cilvēka dzīvē, kurš šobrīd sēž man blakus šeit, draudzes solā. Mums apkārt ir cilvēki, kuri nespēs pateikt: “Klau, man ir problēma!”, jo lūgt palīdzību daudziem ir grūtāk nekā to sniegt. Turklāt mūsu draudzē ir daudz, un ne ar visiem mums ir personīgi tuvas attiecības. Tas ir saprotams, tomēr – cik uzmanīgi mēs raugāties uz saviem brāļiem un māsām? Vai, nākot uz draudzi, mēdzam aizdomāties par to, kā šodien jūtas cilvēks, kuru es satieku? Vai vairāk nākam, lai satiktos, priekpilni parunātu, apmainītos laipnībām, noklausītos svētrunu un ietu atpakaļ savā ikdienā?

Priekam ir jābūt! Es ticu, ka tas paceļ arī to noskumušo dvēseli, kura ir atnākusi sāpju sagrauzta vai vientuļa. Vai mēs stiprinām cits citu šeit – draudzē? Ar cik daudziem mēs parunājam no sirds? Vai mums ir vismaz viens, ar kuru šodien

parunāsim no sirds, nevis garāmejojot?

Tie, kas jau kādreiz ir klausījušies manas svētrunas, zina, ka mēdzu ielikt gabaliņu sevis un dalīties savā personīgajā pieredzē. Es neatstāstīšu notikumu, bet tā ietekmi uz manu dzīvi un dzīvi draudzē. Tuvākie tāpat zina, par ko runāšu, un paldies Dievam, ka viņi bija man blakus, lai es šodien vēl būtu draudzē.

Pēc kristībām man diezgan ilgu laiku, vairākus gadus, šķita, ka es pazīstu Dievu, esmu kalpojoša, mīlu Viņu, mīlu draudzi, mīlu visu, kas tajā ir. Es biju tas priecīgais draudzes loceklis, uz kuru raugoties, gan jau šķita, ka ar to cilvēku viss ir vislabākajā kārtībā, un arī bija. Kā taurenītis – parunāt ar vienu, satikt otru, palīdzēt vienam, iepriecināt citu utt. Un tad dzīve sāka. Sita tā, ka visa mana uzbūvētā ilūzija par ticīga cilvēka dzīvi, pilis, nākotnes plāni sabruka un tika pilnībā aizslaucīti. Nekas vairs nepalika pāri. Nekas. Es biju sabrukusi. Reiz viena no manām tuvajām draudzenēm izteica ideāli atbilstošu salīdzinājumu – no taurenīša pāri bija palikusi ēna. Godīgi, es biju tajā riska kategorijā, lai kļūtu par pazudušo avi. Malīnā, izvēloties sēdvietu tālāk, neviena nepamanītai pazust no sapulcēm... Man izdevās vienmēr. Bez apturēšanas. Jo laikam jau bija pierasts, ka ar mani viss vienmēr ir kārtībā. Bet man tik ļoti sāpēja! Es dusmojos uz Dievu. O, jā, ļoti! Bet draudzē bija pienākumi. Zināt, kā es kalpoju? Ar atbildību, bet tukšumu sirdī. Gāju uz draudzi, nācu mājās. Bībele stāvēja plauktā, ar niknumu uz to skatījos. Kā? Kā Dievs pieļāva, ka mana jaunas sievietes dzīve tiek tā sabojāta? Kā cilvēki var cits citu tā izmantot? Kā var tik ļoti nodarīt pāri?

Es gan apņēmos netēlot upuri. Domāju – ja Dievam vienalta, draudzei vienalta, pati tikšu galā. Galā es tiku aptuveni mēnesi. Tad sabruku tā, ka man nebija spēka vairs meklēt spēku. Es nebiju tikai viena – es jutos tik pamesta, ka nevaru aprakstīt vārdiem... Un vienu

reizi, aizejot mājās pēc draudzes apmeklējuma, es beidzot izlēmu nokrist ceļos un paņēmu rokās Bībeli. Mana lūgšana bija: “Es nezinu, kas man ir jāredz, bet, ja Tu tur esi, parādi man...” (Atkl. 21:4) Esmu emocionāla, jo tas ir brīdis, kad Dievs mani atgrieza, Viņš mani satvēra un apņēma ar visu Savu mīlestību, atgrieza ticību, ka gan Viņš, gan arī cilvēki draudzē mīl mani, ka es neesmu viena un, pat ja es esmu, man nav jābūt vientuļai.

Vai zināt? Draudzei jau nebija vienalta. Jā, daudzi nepamanīja, bet bija tie, kam nebija vienalta. Es tajā brīdī biju pazaudējusies savās attiecībās ar pašu Dievu, tāpēc jutos gan garīgi, gan fiziski vientuļa. Man ir daži cilvēki, kuriem jāsaka paldies, ka viņi bija tie, kas mani izvilka no tā stāvokļa, kādā es biju. Manām tuvākajām draudzenēm, kādai māsai Rīgas 1. draudzē par sarunām līdz vēlām naktīm un par to, ka “iekala” kalpošanās, kur vien jūta, ka es varētu būt noderīga un kur es varētu justies vajadzīga. Bija vēl citi. Mani iznesa uz lūgšanu rokām. Es viņos ieraudzīju to mīlestību, kuru Dievs viņiem ir devis un kuru Viņš dod man. Tas viss bija pretstats sāpēm, kas tika piedzīvotas, pretstats attieksmei, ko biju piedzīvojusi.

Vai mēs pajautājam? Vai gribam patiesi dzirdēt? Vai pamanām, ka ir ļoti slikti? Ne visi cilvēki atklās, kas viņu dzīvē notiek, tomēr katram no mums ir iespējams ar kādu iedraudzēties tuvāk, turēt par viņu rūpi, lūgt, apvaicāties, izrādīt uzmanību, nenovērsties.

Kā mēs ļaujam savam brālim un māsai justies draudzē? Liekam izvairīties nākt uz draudzi vai paceļam? Vai mēs varam būt tie, kurus satiekot draudzē brālis jutīsies atbalstīts un māsa pasargāta? Vai, nākot uz draudzi, es neesmu “remdens” pret apkārtējiem? Mēs šo pantu labi zinām un bieži ieliekam kontekstā par ticību un tās darbiem. Nu lūk, esot dievkalpojumā blakus brālim, blakus māsai, vai Dievs nevar

Meklēsim tos, kuri jūtas vientuļi! Pastiepsim tiem palīdzīgu roku, parādīsim mīlestību un prieku, ko esam atraduši Jēzū!

teikt kā Atkl. 3:15: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts [...]?" Vai es neesmu iemidzis, domājot, ka viņiem visiem viss ir kārtībā? Es nesaku, ka ar varu jāaptauja cilvēki, kas negrib runāt. Bet vai es vispār pamanīju? Vai mana sirds iedegās? Vai es mēģinu saprast, lūgt, domāt, kā palīdzēt?

Pilsētā ir daudz cilvēku, kuri jūtas vientuļi. Arī mūsu draudzē var būt brāļi un māsas, kas jūtas vientuļi. Iespējams, šie cilvēki cīnās ar tādām problēmām kā depresija un trauksme, taču patiesa draudzība var būtiski mainīt viņu dzīvi. Iedraudzējieties, tā ir atslēga! Ja tiktu mainīta kaut tikai viena cilvēka dzīve! Arī Jēzus bija gatavs atstāt visu vienas pazudušas avs dēļ. Viena noskumuša cilvēka dēļ, viena vientuļa cilvēka dēļ.

Elena Vaita grāmatā "Evanģelizācija" raksta: "Mūsu lielajās pilsētās jāpūlas panākt saskaņotu rīcības veidu. Garā un dievbijībā darbiniekiem jāapvienojas kā vienam vīram, savus pienākumus veicot dedzīgi un ar visiem spēkiem. Lai visur valda praktiska grēku nožēla, patiesa līdzjūtība, sirsnīga sadarbība un sacešanās citam ar citu lielajās un nopietnajās pūlēs aizliegt sevi un uzpurēties, glābjot no nāves bojā esošās dvēseles."

Meklēsim tos, kuri jūtas vientuļi! Pastiepsim tiem palīdzīgu roku, parādīsim mīlestību un prieku, ko esam atraduši Jēzū! Jūs nezināt, cik lielu iespaidu varat atstāt uz kāda cilvēka dzīvi. Man bija vajadzīgi vien daži cilvēki, kuriem nebija vienalga, kuri neuzbāzīgā veidā bija klāt ar savu mīlestību. Tieši tik vienkārši. Viesmīlību, smaidu, patiesu mirdzumu acīs, iesaistīšanu. Tāda ir mūsu draudze. Tāda ir mūsu patiesā būtība Jēzū Kristū. Tādi mēs esam, un tādus mūs var sajūst blakus sēdošie. Ja esam vienoti Jēzū, patiesi Jēzū, mēs saņemam mīlestību no Viņa, lai to sniegtu tālāk. Vai esat ar mieru uzņemties šo izaicinājumu? Padarīsim mūsu pilsētu par ne tik vientuļu vietu! Kopā mēs varam radīt izmaiņas! Dalīsimies mīlestībā! Kad šajā pēcpusdienā iziesim Talsu ielās dalīties priekā, iedegsim smaidu sejā tiem, kas staigā pa vientuļīgajām pilsētas ielām!

JAUNIEŠU IESAISTES KOMANDA

Jauniešu iesaistes komanda 24. februārī pirmo reizi devās ciemos pie kādas no Latvijas draudzēm, un šajā reizē tā bija Jelgavas draudze.

Jaunieši kopā organizēja dievkalpojumu, par kuru draudze jau ilgi bija sapņojusi. Pēc dievkalpojuma jaunieši pavadīja pēcpusdienu vērtīgās sarunās, iepazīstot cits citu, un devās orientēšanās aktivitātē pa Jelgavu.

Paldies Dievam par Viņa vadību! Ar nepacietību gaidām, kura draudze būs nākamā.

JAUNIEŠU SPORTA DIENA RĪGĀ

Piedalījās jaunieši no Rīgas, Siguldas, Valmieras, Talsiem un Jelgavas. Pasākums notika 25. februārī.

VISPASAULES JAUNIEŠU DIENAS SVINĪBAS TALSOS

Vispasaules (globālās) jauniešu dienas ietvaros, kas šogad bija ar tēmu par kalpošanu pilsētās, Septītās dienas adventistu Talsu draudzē jaunieši uzņēmās visas kalpošanas – vadīja visas sabatskolas grupas, atklāja dievkalpojumu, runāja svētrunu, sniedza priekšnesumus, kā arī vienojās sirsnīgā sadraudzībā ar jauniešiem no Tukuma, Jūrmalas, Kuldīgas, Ventspils un Ērgļiem. Inga Zēfelde svētrunā uzsvēra, ka kalpošana pilsētā, kurā pastāv vientulība, sākas ar draudzi – sirsnīgu, līdzaspastāvēšanu un iedraudzēšanos ar brāļiem un māsām, tādejādi novēršot arī vientulības sajūtas rašanās riskus pašu vidū. Jaunieši pašu rokām noformēja Bībeles pantus kā novēlējumus pilsētas iedzīvotājiem, ko, piestiprinātus pie baloniem, dāvināja, sagādājot smaidus tiem, kas tika satikti ielās. Atgriežoties no kalpošanas, jaunieši vienojās dziesmās un pārdomās, savos iespaidos par aizvadīto dienu.

Marte Lipska

Lāsts

4. nodaļa

Turpinām kopā lasīt grāmatu “Uguns kalnos”, kuras 3. nodaļā pagājušajā reizē kopā ar Saksē piedzīvojām tikai domās klusi, klusi izteiktas lūgšanas spēku. Dievs atsūtīja uz Lauztās Gaismas ciemu divus negaidītus ciemiņus, un zēns jūta, ka, pat ciemiņiem aizejot, Dievs ir palicis turpat. Vai viņam tas sagādā prieku? Vai arī cīņa viņa sirdī un prātā turpināsies? Lasī, un tu uzzināsi!

Ja Saksē būtu pārliecināts, ka Dievs ir pametis Lauztās Gaismas ciemu un kopā ar Radžinu un onkuli Sobatu devies pa kalnu lejup, viņa prāts būtu ļoti atvieglots. Tomēr nu Saksē drūmi un nikni raudzījās uz tēva būdas durvīm. Viņš zināja, ka Dievs ir šeit – šeit, šajā ciemā un šai mājā. Vai no šī Dieva nebija iespējams izbēgt?

Saksē nolēma mesties atpakaļ ciema darbos un cilts vecajās paražās. Viņš nolēma katru dienu doties palīgā tēvam rīsu laukā, vērot, kā rīss aug un nogatavojas. Viņš apņēmās smagi strādāt un vakaros doties pie Kūninga, lai vērotu, kā vecais vārdotājs veido amuletus un sagatavo zāles, un lai klausītos, kā viņš stāsta teikas par gariem un citus tautas nostāstus.

Saksē pielēca kājās no savas sēdvietas būdas atvērtajās durvīs un uzreiz sāka īstenot jauno apņemšanos. Viņš centās darīt tikpat daudz kā pieaudzis vīrs – medīja džungļos un katru dienu apciemoja Kūningu. Nedrīkstēja atstāt pat mazliet laika domām par debesu Dievu, bet tas bija grūti, jo ļoti daudzas lietas lika viņa prātā ataust domām par Dievu. Viņš atcerējās, kā Radžins Dziedošā Ūdens ciema ļaudīm bija mācījis, ka Dievs ir radījis visus ziedus, putnus un dzīvniekus. Saksē nevarēja paskatīties uz košo meža sili, neprātojot par to, ko Dievs izmantoja, lai nokrāsotu putna spārnus tik košā krāsā. Kad viņš džungļos atrada kādu ziedu un

pasmaržoja to, viņš domāja, kāpēc Dievs šo ziedu veidojis tieši tādu. Izrādījās, ka izmest domas par Dievu no prāta ir gandrīz neiespējami.

Smaga darba pilnās dienas paskrēja ļoti ātri. Katru vakaru, pirms doties pie Kūninga, Saksē apciemoja Džavabu. Virsaiša dēls sāka atlabt. Māte viņam bija izveidojusi spilvenus no kapoka lapām, un ar tiem Džavabu atbalstīja sēdus tik daudz, cik viņš varēja apsēsties ar šinu uz kājas. Nereti tur bija vecais virsaitis, un tēvs ar dēlu bieži sarunājās. Džavabs teica, ka kāja vairs īpaši nesāp.

Kūnings vairākas reizes mēģināja noņemt bambusa šinu, kuru skolotājs bija uzlicis Džavaba kājai. Reiz viņš paguva pārgriezt dažas saites ar savu nazi, un vecais virsaitis satrakojās. “Liecies mierā!” viņš vārdotājam uzkliedza.

“Bet kāja sadzīs arī bez visām ļaunajām burvestībām no Dziedošā Ūdens ciema!” apņēmības pilns atteica Kūnings. Tad Džavabs stingrā balsī pavēlēja: “Neaiztiek neko no tā, ko uzlika skolotājs!” Pēc tam abi ar tēvu viņi uzmanīgi salaboja vietu, kur šina bija pārgriezta.

Dažas dienas pēc negadījuma Džavabs jautāja Saksē: “Kas ir šis debesu Dievs? Vai šis Dieva mācības sludinātājs pielūdz debesu Dievu?”

Saksē arī pats sev bieži bija uzdevis šo jautājumu: “Kas ir debesu Dievs?” Viņam nebija atbildes, bet viņš zināja vairāk nekā Džavabs, jo bija klausījies Radžina stāstītajā divus mēnešus.

“Skolotājs no Dziedošā Ūdens ciema saka, ka Dievs dzīvo debesīs virs zvaigznēm, bet tajā pašā laikā Viņš atrodas visur. Viņš radīja visu, kas ir pasaulē.”

Džavabs sēdēja uz sava paklāja un ilgi par to domāja. Visbeidzot viņš sacīja: “Es gribētu ieraudzīt Dievu.”

“Neviens Viņu nevar redzēt,” puisēns atbildēja, viņš zināja, ka ar Dievu var sarunāties savā sirdī un arī sadzirdēt Viņu atbildam, bet Saksē baidījās to pateikt. Viņš gribēja tikt prom no Dieva un cereja, ka Dievs aizies un viņu vairs netraucēs, tiklīdz redzēs, cik ļoti Saksē apņēmies pieturēties pie savas tautas paražām un burvestībām. Tā nu zēns devās prom, atstājot Džavabu ar priekpilnu sejas izteiksmi. Viņš steidzās uz Kūninga namu.

“Ko tu šodien gatavo?” Saksē jautāja vecajam vīram. Kūnings sēdēja uz paklāja istabas vidū un ēvelēja svaiga kaula skaidas mazā, plakanā grozā. Blakus viņam uz paklāja bija nobērtas mazas kaltētas sēklas. Vecais vīrs ilgi lūkojās uz puiku tā, it kā ielūkotos viņa dvēselē. Neko neteicis, viņš turpināja iesākt, līdz grozā izveidojās maza kaula skaidu kaudzīte. Tad viņš pacēla galvu un ieskatījās Saksē acīs.

“Domāju, ka varu tev uzticēties,” viņš teica, paliecoties tuvāk Saksē. Vārdotāja mazā, krunkainā seja atradās ļoti tuvu. “Kādu dienu tu ieņemsi manu vietu kā šī ciema vārdotājs, un būs tikai pareizi, ja iemācīšu tev pilnīgi visu. Ja tu kādreiz

atklāsi to, ko redzi vai dzirdi šai telpā, dēmoni tevi spīdzinās un tu noteikti mirsi. Es tev pateikšu, ko gatavoju.”

Saksē jūta, ka viņu pārņem bailes. Zēns noskatījās uz velna zālēm, kas atradās mazajā groziņā, un tad ielūkojās Kūninga sejā. Viņš redzēja apdrupušos, dzeltenos zobus, viltīgās acis un iekritušos vaigus. Vecais vīrs teica: “Es gatavoju neprāta zāles! Ja šīs zāles tiek noliktas kādam blakus, šis cilvēks kļūst vājprātīgs.”

Pret paša gribu puika nodrebēja un pajautāja: “Kāpēc gan tu ko tādu gatavo?”

“Vai tad tu neredzi? Virsaiša dēls savā sirdī jau ir pieņēmis svešās burvestības. Viņš ir apburts kopš dienas, kad uz viņa kājas uzlika bambusus un kad Dieva sludinātājs viņu stiepa ar savām rokām. Viņa sirds nu pieder šim vīram.”

Kūnings noliecās un atsāka savu nodarbi. Plānās kaula skaidras klusi krita no viņa naža.

“Katru dienu, kad eju apciemot Džavabu, viņš runā par debesu Dievu un šī Dieva sludinātāju – skolotāju Radžinu no Dziedošā Ūdens.”

“Vai tu vari viņu ar šīm zālēm izārstēt?” Saksē jūta bailes un ziņkārī reizē, un zēnam prātā ienāca nemierpilna doma: “Varbūt Kūnings ir sagatavojis kādas zāles arī viņam?”

“Kā ar mani?” Saksē tieši pajautāja. “Vai tu vari uztaisīt zāles arī man? Es par debesu Dievu domāju visu laiku un nevaru to nekā apturēt. Es to negribu, bet tomēr to daru, es par Viņu domāju, un es dzirdu, kā Viņš runā manā sirdī.”

Kūnings satraukti palūkojās zēnā, izvilka savu kaltēto krokodilu un vēzēja to viņam pāri vairākas reizes, it kā cenzdamies attīrīt gaisu no kā ļauna. Nopietnā balsī vārdotājs jautāja Saksē: “Vai skolotājs tev pieskārs?”

Saksē atcerējās rītu, kad bija pie ezera kopā ar Radžinu, rītu, kad viņš pameta Dziedošā Ūdens ciemu. Zēns iesaucās: “Jā, jā, viņš man pieskārs! Viņš uzlika roku man uz pleca!”

Vārdotājs pielēca kājās, kauls un nazis noklabēja uz bambusa grīdas. Viņš satvēra Saksē roku un iekliedzās: “Mums tev jāizgatavo stipras zāles! Stipras! Mums jāliek tev visu aizmirst, jādabū tava sirds prom no šīs burvestības!”

“Bet es ienīstu debesu Dievu, es negribu Viņā klausīties un Viņu pazīt.

Es gribu sekot mūsu pašu paražām un kļūt par vārdotāju, kad būšu vecāks,” puisēns atbildēja Kūningam.

Dzirdot šos vārdus, Kūnings mazliet nomierinājās. Jau klusākā balsī viņš teica: “Manuprāt, tas pāries. Es domāju, ja tu nāksi pie manis katru dienu, sarunāsies ar mani un palīdzēsi gatavot zāles, tas pāries. Centies domāt par gariem un to, cik svarīgi ir viņus iepriecināt. Es tev izgatavošu spēcīgu amuletu, kas liks visam aiziet prom.”

“Es darišu visu, ko tu teici,” lūkojoties tieši Kūninga mirdzošajās acīs, teica Saksē. Tad viņi abi apsēdās uz paklājiņa un ilgu laiku klusēja. Puika vēroja, kā vārdotājs jauc neprāta zāles un ieliek tās mazā, tumšā bambusa trauciņā. Saksē sirds bija nemierīga, jo viņam patika Džavabs. Virsaiša dēls bija lielisks jauniešs, kurš vēlāk kļūs par vīrsaiti. Viņš bija tikai četrus gadus vecāks par Saksē un bija izgājis cauri briesmīgam ciešanu laikam. Likās netaisnīgi apzināti radīt viņam vēl vairāk grūtību.

Saksē atkal paskatījās vārdotāja sejā un ievēroja nežēlības ievilktais līnijas, kuras iepriekš nebija pamanījis. Pēkšņi zēns sajuta ilgas pēc Dziedošā Ūdens ciema, viņš gribēja apskaut mazo Vīvī un atrasties pie vizuļojošā ezera. Šīs ilgas pārvēlās viņam pāri kā vilnis, zēns jutās tā, it kā būtu ieslēgts smakojošā istabā un alktu pēc malka svaiga gaisa. Kūningam viņš neko par savas sirds domām neteica, bet tā vietā jautāja: “Tev laikam jāgaida, kamēr atnāks pilnmēness. Visas zāles iedarbojas labāk, ja ārā ir pilnmēness, vai ne?”

“Jā, tā patiesi ir, es nogaidīšu līdz pilnmēnesim. Tu esi gudrs zēns.” Kūnings vēl aizvien sakumpis darbojās. Pāri bambusa trauciņam viņš piestiprināja no plānas rotangpalmas sloksnes prasmīgi darinātu vāciņu. Saksē sirds atvieglotumā nodrebēja, un viņš uz pirkstiem sāka skaitīt. Bija palikušas desmit dienas. Zēns cerēja, ka šai laikā notiks kas tāds, kas atbrīvos Džavabu no Kūninga lāsta.

Beidzot Saksē atvadījās no Kūninga un devās atpakaļ uz tēva namu. Pakū, viņu redzot, nopriecājās. Viņš sēdēja guļamistabā pie eļļas lampas un teica: “Tu esi šeit bijis gandrīz trīs nedēļas un esi man

ļoti palīdzējis. Rīss ir nogatavojies, un tas jānovāc. Tu zini, cik lielas nepatīkšanas mums šogad sagādā brieži un putni. Tie apēdis mūsu ražu, ja to nenovāksim uzreiz.”

“Es tev palīdzēšu, tēvs,” atbildēja Saksē, apsēžoties uz sava paklājiņa.

“Jā, es zinu, ka tu palīdzēsi, bet ar to vien nepietiks. Es gribu, lai tu agri no rīta dodies pie onkuļa Sobata un aicini viņu šurp, viņš man vienmēr palīdz novākt ražu. Par viņu labāka rīsu griezēja kalnos nav. Lūdz viņu ierasties, cik ātri vien iespējams, jau rīt, ja viņš to var.”

“Bet, tēvs...” Saksē pieslējās sēdus. Viņa sirds pēdējā laikā uzvedās visai dīvaini, nu tā skali sitās, kamēr zēns uzlika uz krūtīm roku, lai to nomierinātu. Visbeidzot viņš teica: “Labi, es to izdarišu!”

Tai naktī, gulēdams uz paklājiņa, viņš domāja par to, cik ātri piepildījusies vēlēšanās doties uz Dziedošā Ūdens ciemu. Viņš bija sēdējis, vērojis Kūningu un domājis par to, cik cietsirdīga izskatās vārdotāja seja, kad viņš gatavo neprāta zāles virsaiša dēlam. Tad zēns bija iedomājies par Dziedošā Ūdens ciemu, atcerējies Radžina seju, kad skolotājs darbojās ar Džavaba ievainoto kāju, un ilgas kā putns debesīs bija nolaidušās uz Saksē. Tas noteikti atkal bija Dieva darbs! Vai Dievs tiešām ir tik tuvu, ka spēj nolasīt visslepenākās viņa sirds vēlmes? Saksē grozījās un knosījās, cenšoties iekārtoties gulēšanai. Dievs bija šeit! Dieva spēks vēl nekad nebija licies tik liels. Saksē pārstāja raizēties par Džavabu, un viņu pārņēma miers. Viņš dosies uz Dziedošā Ūdens ciemu, satiks Radžinu, onkuli Sobatu, tanti Garu un Vīvī.

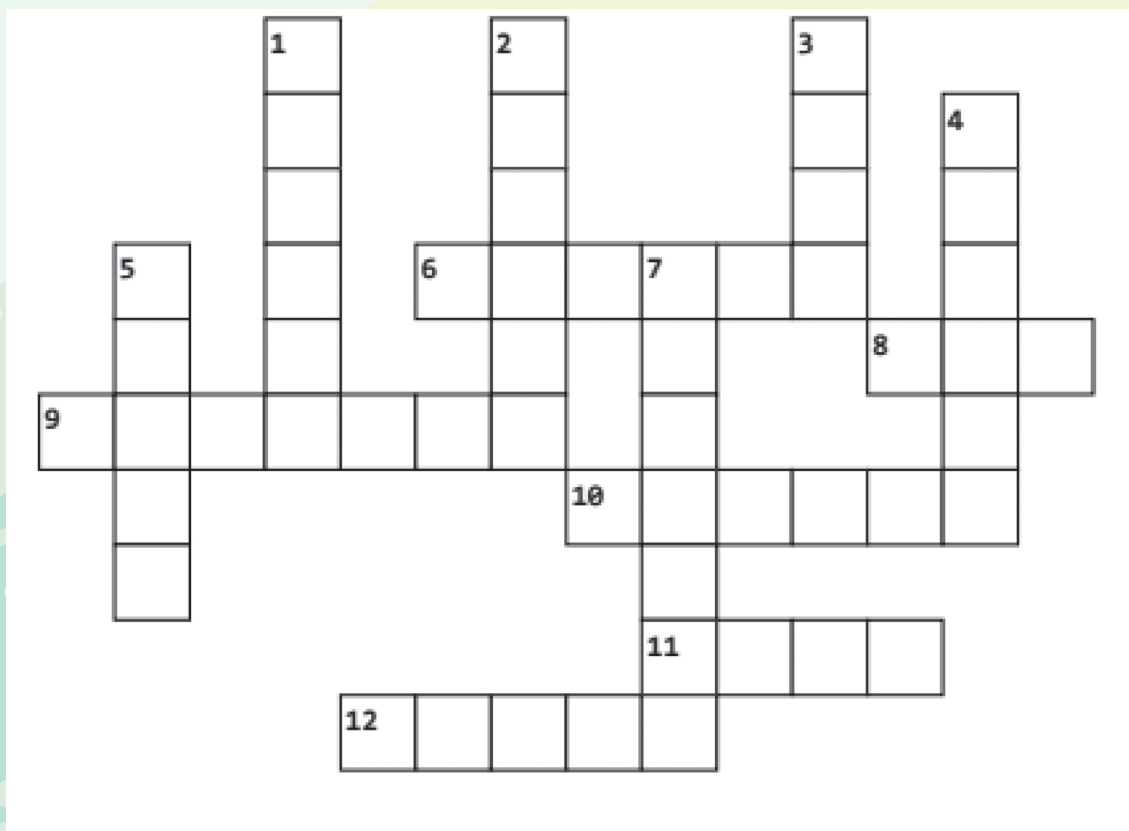
Saksē pamodās, kad pāri kalniem sāka stiepties pirmās sārtās rītausmas švīkas. Tā kā viņam uz muguras nebija nekādu nastu, ceļš lejup bija ļoti viegls, un viņš laidās tikpat viegli kā džungļu zvēri. Kad Saksē iesteidzās Dziedošā Ūdens ciemā un klauvēja pie onkuļa Sobata durvīm, bija vēl pavisam agrs rīts.

“Onkuli Sobat, tante Gara!” Saksē sauca, stāvēdams pie mājas. “Tas esmu es, Saksē!” Tad, nesagaidot uzaicinājumu, viņš atvēra durvis un no redzētā apstulba.

UZDEVUMS BĒRNIEM

Ābrāms, kurš kļuva par Ābrahāmu

Izpildi krustvārdu mīklu!

HORIZONTĀLI

- 6. Kalns, kur bija jānes upuris
- 8. Vieta, kur dzīvoja Ābrāms
- 9. Zeme, uz kuru bija jāiet Ābrahāmam
- 10. Ābrahāms bija ļoti...
- 11. Ābrahāmam bija daudz...
- 12. Ābrahāms satiek trīs ...

VERTIKĀLI

- 1. Ābrahāma dēla sieva
- 2. Pilsēta, kas tika iznīcināta
- 3. Ābrahāma sieva
- 4. Ābrahāms bija apmeties pie ... ozoliem
- 5. Ābrahāma dēls no Sāras
- 7. Pirmais Ābrahāma dēls

Konkursa "Lielie stāsti Bībelē" balviņas par mūsu saņemam:

Raivo no Kandavas, Markuss, Zane, Gabriels, Daniels, Eliass, Renārs un Artūrs no Kārsavas, Marija no Ogres, Eliza, Stefans, Tīlānija, Marija, Leila, Agnese, Nora un Ulla no Rīgas, Emīls, Rainers, Daniels, Estere, Arturs, Teiksma, Markuss, Lauma un Maija no Saulkrastiem, Betija, Emīlija un Lote no Limbažiem, Kristers, Gabriels, Tomass, Alise, Evelīna, Markuss, Emīlija, Māra, Marija un Ralfs no Dobeles, Andrejs, Ella un Sofija no Valmieras, Markuss un Mareks no Alūksnes, Raivis no Madonas, Matiass, Oskars un Ikars no Valkas, Alberts, Lote, Alekss, Emīlija, Glorija un Ēriks no Smiltenes, Teodors, Johans, Tomass, Roberts, Rebeka, Sofija, Emīls un Sāra no Kristīgās pamatskolas "Ceļš" un Nazars no Ukrainas.

Paldies čaklajiem bērniem un viņu atbalstītājiem – skolotājiem un vecākiem!

Informācija par konkursu
www.adventisti.lv vai zvanot uz
mob. 28969979 (Mārīte).

The background of the entire page features a soft-focus image of several pink cosmos flowers with yellow centers, growing on thin green stems. The flowers are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The background is a light, hazy blue.

Veidosim kopīgi **5. LIECĪBU GRĀMATU!**

*“Es teikšu Tā Kunga žēlastību un Viņa slavas
pilnos darbus, kā tas klājas, par visu,
ko Tas Kungs mums darījis.”*

(Jesaja 63:7)

**Gaidīsim jūsu liecības līdz 12. maijam!
Liecības var rakstīt visa ģimene: sievietes, vīrieši un bērni.**

**maritel@inbox.lv
29869979**